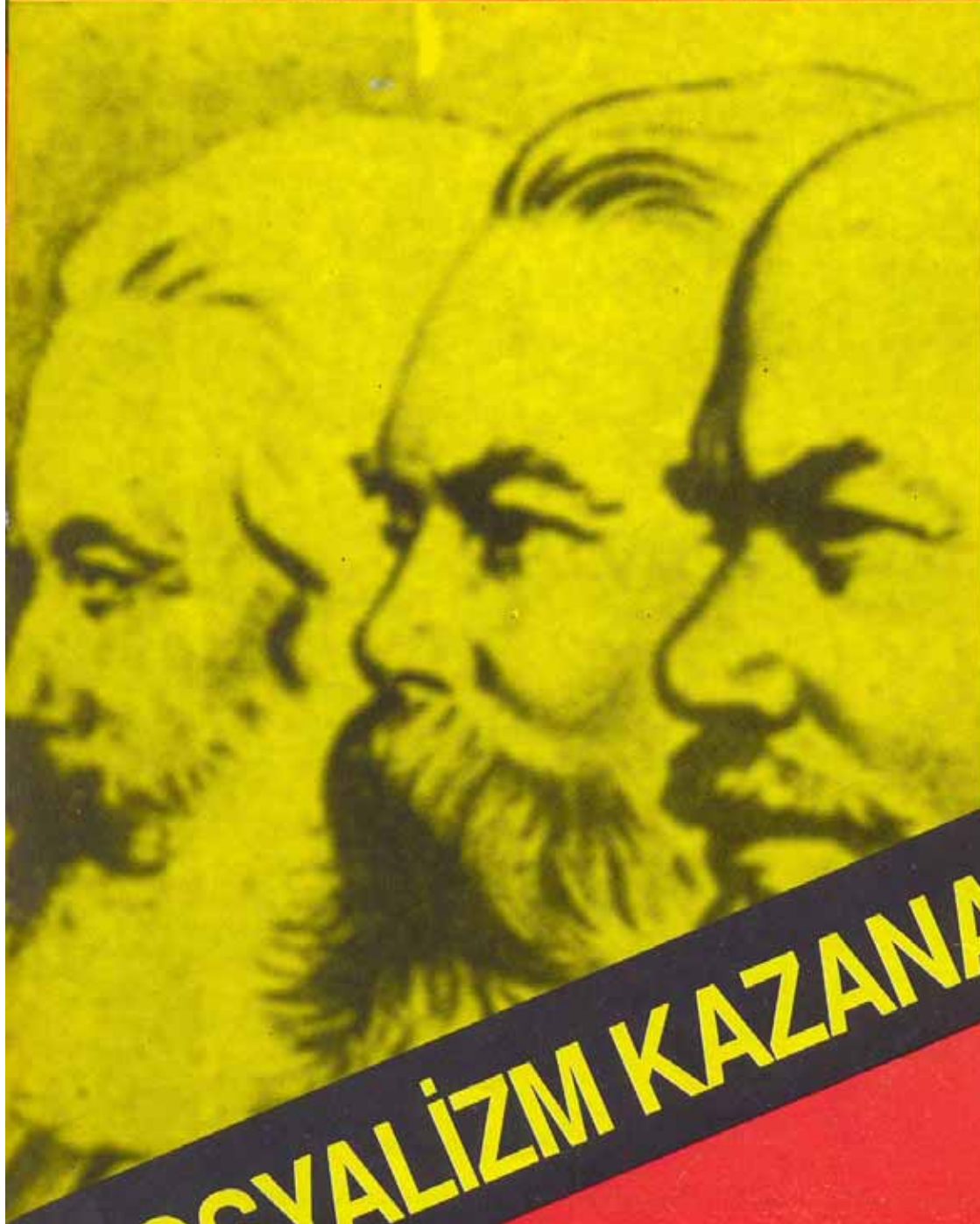

DEVRİMCİ emek

FABRİKALAR, TARLALAR, SİYASİ İKTİDAR HERŞEY EMEĞİN OLACAK

AYLIK SOSYALİST DERGİ EYLÜL 1991 YIL: 1 SAYI: 6 FİYATI: 5000 TL. (KDV DAHİL)

SOSYALİZM KAZANACAK!...

Sahibi:

Emek Yayıncılık Adına
Hüseyin DURMAZ

Genel Yayın Yönetmeni:

Mehmet R. GÜVENİLİR

Yazı İşleri Müdürü:

Hüseyin DURMAZ

Abone Koşulları :

Yurtiçi Abone : 1 Yıllık 35.000 TL.

Yurtdışı Abone : 1 Yıllık 120 DM.

Hesap No:

İş Bankası Aksaray Şubesi / İST.
Yılmaz EKŞİ 963695 Hesap

Adres:

Graba Hüseyinağa Mah. Nalıncı
Fevzi Sokak Emek İş Hanı No: 39
Kat: 2 Fatih / İSTANBUL
Tel: 534 87 92

Baskı:

Aydınlar Matbaası

İ Ç İ N D E K İ L E R

Sunu	1
Sosyalizm Üstün Gelecektir	2
"Aydınların iç savaş ve devrim korkusu	12
Sınır ötesi Saldırı ve Ulusal Sorunda Proleter Yaklaşım	16
Sovyetler Birliğinde Mücadele Devam Edecek	20
Hak Verilmez Alınır Verilmedi Aldılar	22
İşçi - Sendika	27
Sınıf Mücadelesi	28
Kamu Çalışanları	34
Haber - Mektup	38
Cezaevleri	40

Sunu

İşçi sınıfı eylemliliğinin çok hareketli bir döneminde yeniden sizlerle buluşmanın kıvançını yaşıyoruz...

Paşabahçe cam işçileri, tensikatlara karşı mücadelenin nasıl olması gerektiğini somut biçimde ortaya koydular ve kazandılar. Dergimizin çalışanları ve okurları da Paşabahçe'de olmanın, kavganın tam içinde olmanın o çok zevkli yoğunluğuyla dolu. Bütün gözaltı ve baskılara karşın, kazanmış olmanın verdiği mutluluğu yaşadık.

Sayfalarımızda bu örneğe ilişkin değerlendirmemizi okuyabilirsiniz.

Daha Paşabahçe bitmeden, bir çok yerden, özellikle de İzmir Belediye işçilerinden yeni tensikat haberleri geldi. Haberi dergimiz baskıya girerken aldığımız için bu sayıda yer almadı. Ancak bir özel sayıya sesimizi, sesinizi ulaştırmadan da edemedik.

Küçük çekmece belediye işçileri, biz baskıya girerken 10 günden beri süren eylemlerini sürdürüyorlardı. Sorunları ve isteklerini sayfalarımızda bulacaksınız...

İşçi sınıfı, tensikatlar karşısında tek tek işyerlerindeki eylemlerle yetinemez, daha da önemlisi kazanamaz. Tekelci sermayenin bütünlüklü politikaları, işçi sınıfının mücadele birliğiyle cevaplanmadan geri teptirilemez. Sorun, tek tek işyerlerinin sorunu değil, sınıfın bütünüdür ve verilecek cevap, sınıfın bütününden gelmelidir.

Daha önceki sayılarımızda, altını ısrarla çizdiğimiz bir perspektif, bugün işçi sınıfının tek çaresi olarak yaşıyor. Kazanmanın yolu, sokaktan, sokak eylemlerinden, devrimci kitle eylemlerinden geçer. Esas belirleyici güç; sınıfın üretimden gelen gücüdür, sokağa çıkan gücüdür.

Geçen ayın içinde, Sovyetler Birliği'nde yapılan darbe, bir anda dünya gündeminin başına geçti. Başarısız darbenin gösterdiği gerçek; "Sovyetler Birliği'nde her şey bitti" diyenlerin, ne kadar boş hayal peşinde koştuklarıdır. Sovyetler Birliği'nde mücadele daha yeni başlıyor.

Gelecek sayımızda buluşmak dileğiyle...

SOSYALİZM ÜSTÜN GELECEKTİR

Sosyalizmin sorunları üzerine görüşlerimizi dergimizin ilk sayısında Almanya sorununu ele alırken ve Ekim Devrimi üzerine yazılarımızda ortaya koyduk. Şimdi bu yazıda yapacağımız, sorunu daha etraflı olarak ele almaktır. Yüzyılımızın en etkin ve çekici gücü olan sosyalizmin sorunları son derece karmaşıktır. Son derece karmaşık olan sorunlara kısa yazılarda tam ve anlaşılabilir bir değerlendirmesi yapmak epey güçtür. Kısa bir yazıda ancak, sorunun genel bir durum değerlendirmesi yapılabilir. Bizim de yapacağımız bundan başka bir şey olmayacaktır.

Sosyalist sistemde çelişkilerin ve sorunların aniden patlak vermesi ve aynı dönemde yoğunlaşması dünyada "şok" etkisi yarattı. Kimse bunu beklemiyordu. Her sınıf, her politik akım arka arkaya gelen sosyalizmin sorunlarını kendi yönünden ele aldı, sonuçlar çıkardı ve kendi durumunu gözden geçirdi. Kapitalistler ve emperyalistler, özel mülkiyetin ve kapitalizmin sonsuzluğu yönünde propaganda yaparken; revizyonist, oportünistler, Marksizm-Leninizmin ve bilimsel sosyalizmin yeniden gözden geçirilmesi gerektiği sonucunu çıkardılar (revizyonizm, Marksizmin gözden geçirilmesi gerektiğini yüzyıldır söylüyor.) Troçkistler de tek ülkede sosyalizmin "kurulamayacağını" söylüyor ve olaylardan bu yönde sonuç çıkarıyorlar (onların yaşamı tek ülkede sosyalizmin kurulup zafere ulaşamayacağını ispatlamakla geçip gidiyor). Mao'suz "Maocular"ımız ise, "biz zaten söylemiştik" diyerek bugün, dünden gördüklerini ileri sürüyorlar. Bu öngörü sahipleri, kendi Maocu ideolojilerinin iflasını gözlemek için sosyalizmin sorunlarını öne çıkarıyorlar. Oysaki onlar daha 1960'lı yıllara doğru Sovyetler ve diğer sosyalist ülkelerin "sosyal-emperyalist" olduklarını söylüyorlardı. Sonuç olarak bugün söyledikleri ortaya çıkıyorsa, dün söyledikleri yanlıştır. Kaldığı Arna-

vutluğun içinde bulunduğu sorunlar ve çelişkiler Maocu politikanın bilimsel olmadığına açık bir örneği oldu.

Sosyalizmin güçlü sorunları, sosyalizme "pamuk ipliği" ile bağlananların tüm bağlarını koparıp attı. Sosyalizme yarım-ağız inançlar yıkılıp-gitti. Bu bir bakıma iyi de oldu. Çünkü, proleterler ve emekçi kitleler proleter komünistlerle, küçük burjuva sosyalistlerini bazan birbirine karıştırıyordu. Şimdi her şey yerli yerine oturuyor. Sosyalizme bilimsel yaklaşanlar ve sadece sosyalizmin etkisi altında kalanlar birbirinden ayrılmıştır. Küçük burjuva sosyalizmi tamamen kapitalizme ve sosyal-demokrasie yöneldi. Proleter komünistler ise, sosyalizmin sorunlarını irdeleyerek "daha iyi nasıl yapacağız" diye sonuç çıkarıyorlar. Sosyalizmin örnekleri "bir daha sosyalizme başvurmama" yönünde kesin bir tutum içine girerken; buna karşın proleter komünistler ise "daha çok sosyalizm" diyorlar. Birbirinden tamamen zıt iki görüş. Biz proleter komünistler olarak, sosyalizmin kazanımlarını koruyan ve O'nu dünya çapında savunan KASTRO ve Küba Komünist Partisinin bugünkü politikasını paylaşıyoruz. Bu anlamda KASTRO ve Küba Komünist Partisi ile ideolojik görüş birliği içindeyiz. Küba bugünkü doğrultuda (sosyalizm doğrultusunda da) gittiği sürece görüş birliğimiz de devam eder. Proleter komünistler için esas olan Marksizm-Leninizm, prolarya enter-nasyonalizmi ilkeleri ve sosyalizmdir. Bu ilke ve görüşleri savunan tüm komünistlerle, dünyanın neresinde olurlarlarsa olsunlar, dayanışma içinde olacağız ve görüş birliği içinde olacağız.

İKİ SİSTEM VE İKİ SİSTEM ARASINDAKİ MÜCADELE

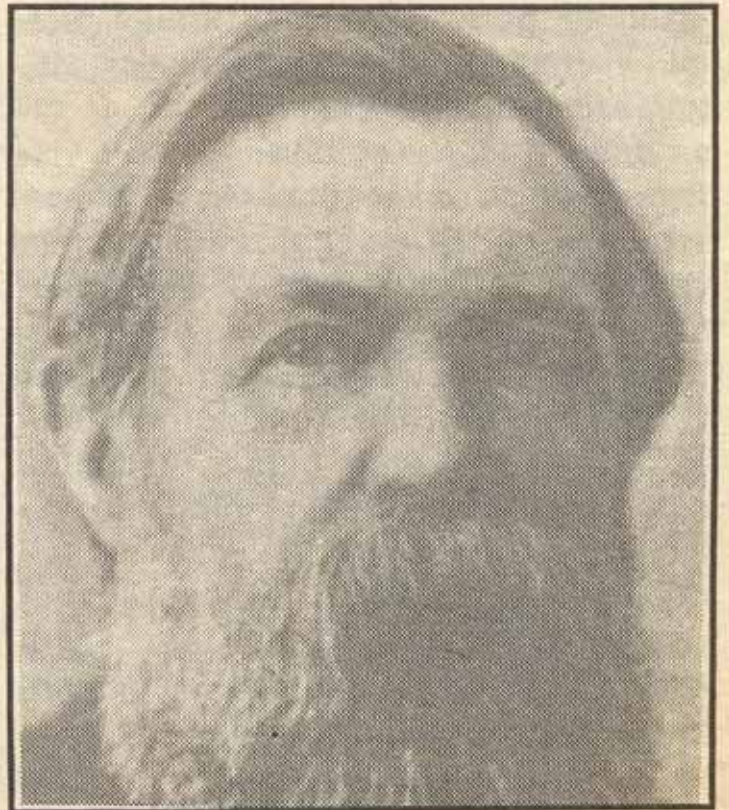
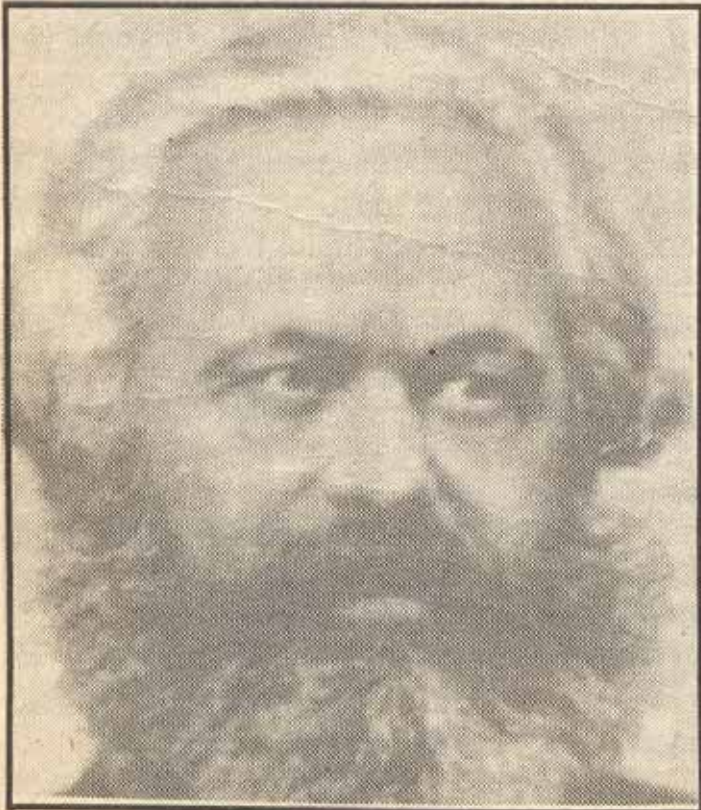
Emperyalizm-kapitalizm bir dünya siste-

mi iken, büyük Ekim Sosyalist Devrimi, kapitalizmin dünyadaki üstünlüğüne son verdi. Kapitalizmin dünya sistemi en zayıf halkasından koşturdu. Dünyanın altıda birinde kapitalizmin yerini sosyalizm aldı. Kapitalizm, Ekim Devrimi ile büyük bir darbe yedi. Ekim Devrimi kapitalizmin tarihi inşiyatını bir daha kazanmamak üzere yitirmesini sağlayarak, dünyada yeni bir dönem başlattı: Kapitalizmden, komünizme geçiş çağı. Emperyalizm, sosyalizmin ilk örneğinin yok edilmesi için askeri ve ekonomik tüm yollara başvurdu. Bununla kalmayıp, Hitler Faşizmini Sovyetlerin üstüne sürdü. Sovyetler Birliği, sosyalizmi yaşatmak ve faşizmi yıkmak için dünyanın en büyük savunma savaşını gerçekleştirdi ve zafere ulaştı.

İkinci Dünya Savaşı, Sovyetler Birliğini ortadan kaldırması bir yana pek çok Doğu Avrupa ülkesinde devrimlerin meydana gelmesine ve sosyalizmin giderek bir sistem haline gelmesine yolaçtı. Kapitalizmle, sosyalizm arasında mücadele ikinci dünya savaşından sonra da devam etti. Bu mücadele artık günümüze kadar "soğuk savaş" denilen yöntemlerle sürdü. Bugün "soğuk savaşın" sona ermesi, kapitalizmle, sosyalizmin arasındaki mücadeleyi ortadan kaldırmıyor. Mücadele değişik biçimlerde devam ediyor. İki toplumsal sistemin

ayrı toplumsal sistemler olarak "birarada" yaşaması mümkün değildir. Mücadele partilerin, devletlerin ve sınıfların iradeleri dışında sürer.

Yerli gelmişken "sistem" soruna açıklık getirelim. Ekim öncesi, kapitalizm bir dünya sistemi idi. Ekim sonrası, kapitalizm bir dünya sistemi değildir. Kapitalizm yalnızca sosyalizm dışında bir sistem olarak kaldı. Kapitalizmin dünya pazarı Ekim'le birlikte derin bunalıma girdi. 1945'ten sonra sosyalizmin kendi içinde bir sistem durumuna gelmesi ile, kapitalizmin bunalımı iyice derinleşti. Emperyalistler arası süren savaşlar (birinci ve ikinci dünya savaşları) emperyalistler arası ilişkileri derinden sarstı ve güçler dengesi değişti. Kapitalizmin eşitsiz gelişim yasası gereği, emperyalist güç ilişkileri yer değiştirdi. Kapitalizmin ana kıtası olan Avrupa gerilerken yeni dünya ABD ve Doğuda Japonya öne fırladılar. Emperyalistler arası çelişkiler, son kırk yıl boyunca da devam etti. Emperyalistler arası çelişkiler ve mücadele kapitalizmi kendi içinde bir sistem olmaktan çıkarmadı. Sosyalizm de 1945'ten sonra bir sistem haline geldi. Bu yıllardan sonra dünyadaki toplumsal işbölümü iki sistem tarafından belirlendi. Ülkeler ya kapitalizmin dünya pazarını oluşturuyorlardı ya da sosyalizme yönelecek sosyalist sistem için de yer alıyorlardı. İki

sistem arasındaki mücadele, dünyadaki tüm olayları etkiliyordu. Temel çelişki kapitalizmle sosyalizm arasındaydı ve temel mücadelede aynı biçimde kapitalizmle sosyalizm arasındaydı. Gerçi kapitalizm ve sosyalizm aynı dünya üzerinde ve tek dünya pazarı ilişkisi içinde mücadele ediyorlardı. ABD başta olmak üzere emperyalist ülkeler, sosyalizmin güçlenmemesi için, ekonomik olarak sosyalizmle geniş ilişkilere girmiyorlardı. Emperyalizmin direnişi yakın zamanda kırılmaya başlandı..

Sosyalist ülkeler, daha aralarında ekonomik örgüt olan COMECON kurulmamışken bir sistem durumuna geldiler. COMECON sosyalist ülkeler arası ilişkileri güçlendirdi. Bugün sosyalist ülkeler arasında ekonomik ve askeri örgütlerin dağılması (kendi istekleri ile) sosyalizmi kendi içinde bir sistem olmaktan çıkarır. Nasılsa emperyalistler arası savaş, kapitalizmi bir sistem olarak ortadan kaldırmıyor-

"Sosyalist sistem, ortak ekonomik örgüt COMECON ve ortak askeri örgüt VARŞOVA PAKTI ile başlamadı ki, onlar dağıldığı zaman sosyalist sistem dağılsın. Sosyalist sistemin dağılması için önce ülkelerdeki sosyalizmin yıkılması gerekir. Sosyalist üretim biçimi yıkılmadığı sürece, sosyalist sistem aralarındaki ilişkiler gevşek de olsa devam eder. Kapitalizmi de bir sistem yapan ortak ekonomik ve askeri örgütler değildir. Kapitalizmi bir sistem yapan, aynı üretim biçimi olan kapitalizmin tüm dünya da egemen olmasıdır. Emperyalist devletler arası savaşlar varken bile kapitalizm bir dünya sistemi idi. Kapitalizmin dünya sistemine son veren Ekim devrimi oldu, sosyalizm oldu. Tek başına Sovyetler Birliğini bile ele alsak, bir "Sosyalist Cumhuriyetler Birliği" olarak kendi içinde aynı üretim ilişkileri içinde ve aynı toplumsal temelde bir sistemdir."

sa, sosyalizmin de aralarındaki sorunlar ve çelişkiler onu bir sistem olmaktan çıkarmaz. Olan, bir sistemin büyük ölçüde tahrip olmasıdır. Peki sosyalist sistem nereye gitti? Dağıldığı söyleniyor Peki dağılan sosyalist sistemin yerini yeniden kapitalizmin "dünya sistemi" mi aldı? Sosyalist sistemin dağıldığını söyleyenler bunu söyleyebiliyorlar mı? Sosyalist sistem, ortak ekonomik örgüt COMECON ve ortak askeri örgüt VARŞOVA PAKTI ile başlamadı ki, onlar dağıldığı zaman sosyalist sistem dağılsın. Sosyalist sistemin dağılması için önce ülkelerdeki sosyalizmin yıkılması gerekir. Sosyalist üretim biçimi yıkılmadığı sürece, sosyalist sistem aralarındaki ilişkiler gevşek de olsa devam eder. Kapitalizmi de bir sistem yapan ortak ekonomik ve askeri örgütler değildir. Kapitalizmi bir sistem yapan, aynı üretim biçimi olan kapitalizmin tüm dünya da egemen olmasıdır. Emperyalist devletler arası savaşlar varken bile kapitalizm bir dünya sistemi idi. Kapitalizmin dünya sistemine son veren Ekim devrimi oldu, sosyalizm oldu. Tek başına Sovyetler Birliğini bile ele alsak, bir "Sosyalist Cumhuriyetler Birliği" olarak kendi içinde aynı üretim ilişkileri içinde ve aynı toplumsal temelde bir sistemdir. Ancak, SSCB bir dünya sistemi değildir. Sosyalist ülkeler de bir "dünya sistemi" değildir. Çünkü dünya da iki sistem vardı. Sosyalist ülkeler arasındaki ilişkiler yeni koşullara göre yeni biçimler alacaktır. Sosyalist sistem yeni biçimler olarak devam edecektir. Emperyalistler sosyalizmi ortadan kaldırmak için on yıllar boyu mücadele ediyorlar. Ancak, dünyanın gelişimini kapitalizm belirlemiyor. Kapitalizm tarihsel üretim biçimidir ve tarihsel tüm üretim biçimleri geçici olmuştur. Kapitalizm de geçicidir. Sosyalizm güçlü sorunlarla karşı karşıya gelmiş olsa da geleceğin toplumdur ve gelişme sosyalizmin dünya sistemine doğrudur.

Sosyalizm, güçlü, modern kapitalist ülkelerin dışında ekonomik ve toplumsal olarak geri bölgelerde gerçekleşti. Bu nokta kesinlikle gözönünde bulundurulması gereken çok önemli bir noktadır. Çünkü daha sonraki gelişmeler üzerinde bu durumun büyük etkileri oldu. Devrimini gerçekleştiren ülkeler önlerine

ilk önce geri kalmışlığı yenme ve daha sonra modern kapitalist ülkelere yetişme hedefini koydular. Modern kapitalist ülkeleri aşma hedefi sosyalist ülkeler için ileri bir hedef olarak belirleniyordu. Sosyalizmin, kapitalizmin anavatanlarında gerçekleşmeyip, doğuda gerçekleşmesi tarihsel bir durumdur. Komünistler, tarihin kendilerine tanıdığı iktidarı ele geçirme ve sosyalizmi kurma görevinden kaçınmazlardı. Öyle de yaptılar. Eğer komünistler "Rusya" da ve diğer ülkelerde iktidarı ele geçirip sosyalizmi gerçekleştirmeselerdi dünyanın çehresi bugünden çok daha kötü olurdu. Halklar artık kapitalizmden yollarını biliyorlar. Bunun yanında modern kapitalist gelişme sosyalizmin yanında yaşamaya devam etti. Sosyalizm nasıl ki kapitalizm üzerinde etki yaptı, aynı biçimde kapitalizmin yaşamaya devam etmesi de sosyalizmin gelişmesi üzerinde etkide bulunmuştur. Sosyalizm, kapitalizmden ayrı bir dünya da kurulmadı. Sosyalizm, kapitalist dünyanın yanında kuruldu. Sosyalizm kendi içinde "kapalı" bir biçimde gelişmez. Sosyalizm bir toplumsal sistem olarak, kapitalizmle kapaşma içinde gelişmek zorundadır. Sosyalizm üstünlüğünü bu alanda yani ekonomik alanda göstermek zorundadır. Sosyalizmhalkları kapitalizmin pençesinde bırakamaz. Halkları emperyalizmden ve kapitalizmden kurtarmak ve sosyalizmi dünya çapında egemen hale getirmek komünizmin, proletaryanın tarihsel görevidir. Proletarya bu tarihsel görevden kaçınmaz. Yani sadece sosyalizmin gerçekleştirildiği ülkelerle yetinmez, mücadele tüm dünyaya doğru devam eder.

Bir varsayım olarak şöyle düşünelim. Eğer sosyalizm, kapitalizmin anavatanı olan ülkelerde ve Marks zamanındaki gibi toplu olarak tüm kıta Avrupasında gerçekleşmiş olsaydı, açıktır ki dünyanın bugünkü çehresi, bambaşka olacaktı. Sosyalizm, gelişmiş kapitalist ülkelerde gerçekleşseydi, dünyanın diğer halkları kendiliklerinden onları izleyecekti. Ne yapalım ki gelişme böyle olmadı. Dünya hakları kendiğinden sosyalizmi izlemiyor. En başta emperyalizm güçlü olarak direniyor. Emperyalizm, bağımlı ülkelerin de sosyalizm yolunu izlememesi için elinden geleni her şeyi yapıyor-

"Sosyalizm, güçlü, modern kapitalist ülkelerin dışında ekonomik ve toplumsal olarak geri bölgelerde gerçekleşti. Bu nokta kesinlikle gözönünde bulundurulması gereken çok önemli bir noktadır. Çünkü daha sonraki gelişmeler üzerinde bu durumun büyük etkileri oldu. Devrimini gerçekleştiren ülkeler önlerine ilk önce geri kalmışlığı yenme ve daha sonra modern kapitalist ülkelere yetişme hedefini koydular. Modern kapitalist ülkeleri aşma hedefi sosyalist ülkeler için ileri bir hedef olarak belirleniyordu."

On yıllardır bu alanda çetin mücadele veriliyor. Kapitalizme karşı güçlü bir direniş ve saldırı içine girdi. Güçlü ekonomik durum ve ileri düzeyde gelişmişlik, sosyalizm karşısında kapitalizme önemli avantajlar sağlıyor. Sosyalizm, gelişmiş emperyalist ülkelerle ekonomik savaşı kazanmak durumundadır. Sosyalizmle kapitalizmin, ekonomik olarak karşılıklı ilişkilere girmesine aklı başında kimse karşı çıkmaz. Bizim karşı çıktığımız, sosyalist ülkelerin yönetiminde bulunan reformistlerin bu ilişkilerde sosyalizmin konularından uzaklaşma çabalarıdır. Kapitalizmi (en gelişmişleri de) ekonomik yoldan yenmek için, sosyalizmin temellerini güçlendirmek ve sosyalizmin üstünlüklerini pekiştirmek gerekiyor. Çünkü kapitalizme karşı sosyalizmin üstünlükleri ile mücadele edilir. Bu sosyalist ülkelerin kapitalist ülkelerle mücedelisinin biçimi olmalıdır. Kapitalizm esas olarak yıkılarak ortadan kaldırılır. Bu ise proletaryanın iç mücadelesini zorunlu kılar. İktidara gelmiş proletarya'nın görevi kapitalizmin alt edilmesinde dünya proletaryasına ve halklara destek sağlamak olmalıdır. Sadece, kapitalizmle ekonomik yarış ile kapitalizmi yenmek mümkün değildir. Sosyalizm kapitalizmi yıkacak olan içerdeki sosyalizm güçlerine tam

destek vermelidir. Proletarya enternasyonalizmi anlayışı bunu gerektiriyor. Proletarya dünya çapında ve kendi yaşadığı ülkelerde kapitalistlerle yan yana yaşamak istemiyor. Bu proletaryanın tarihi davasına ihanet olurdu. Proletarya, kapitalizmi tüm dünyada da ortadan kaldırmak ve yerine sosyalizmi geçirmek istiyor.

SOSYALİZM KOŞULLARINDA KÜÇÜK BURJUVAZİNİN DURUMU

Esas olarak Doğu Avrupadaki ülkelerde yönetimlere gelen küçük burjuvalar "altın çağı"nı yaşıyorlar. Reformist politika yürüten küçük burjuvalar, ele geçirdikleri tarihi insiyatifi sonuna kadar kullanmak istiyorlar. Biliyorlar ki, geçici de olsa (onlar bunun geçici olduğunu bilecek kadar öngörü sahibidirler) ele geçen olanağı en iyi biçimde değerlendirmezlerse, bu olanak, bu tarihi durum bir daha ellerine geçmeyecektir. Küçük burjuvalar, bu konuda geleceklerini, varlıklarını ortaya koydular. Küçük burjuva reformistlerin geri döndürülmez çıkmazı, kapitalizme yönelmek ve bir an evvel kapitalizmle bütünleşmektir. Çünkü zaman geçerse "yarın" ne olacağı belli olmaz. Küçük burjuvazi son toplumsal ve tarihi rolünü oynuyor. Bu kesinlikle son bir roldür.

Kapitalizmin egemenlik ve gelişim ko-

şullarında küçük burjuvazinin rolü kısaca şu şekildedir. Küçük burjuvalar, kapitalizmin gelişimi ve sermayenin devamlı hareket şekli olarak merkezileşmesi sırasında daima büyük kapitalistler tarafından iflasa sürüklenerek yıkıma götürülürler. Bu kapitalizmin yasaasıdır. Daha az sayıdaki büyük kapitalist, daha çok sayıdaki küçük kapitalistin üretim araçlarına ve parasına el koyarak büyür. Bu koşullar altında sürekli olarak yok olma tehditi altında kalan küçük burjuvalar, kapitalizme karşı tutum içine girerler. Küçük burjuvalar, özel mülkiyet ilişkisi bakımından "burjuvadırılar" ancak, ellerindeki servet bir "kapital" etmez ve bu yüzden kapitalist durumuna gelemeyizler. En azından çoğunluğunun durumu böyledir. Küçük burjuvalar, gelecek endişelerinden ötürü kapitalizme karşıdırılar. Ancak, Marks Ve Engels'in KOMÜNİST PARTİSİ MANİFESTOSU'unda belirttikleri gibi, onlar tarihin çarkını geri götürmek isterler. Oysaki proletarya modern sanayinin özel ürünüdür ve bu yüzden burjuvazi karşısında yalnızca proletarya devrimci sınıftır.

"... Bugün, burjuvazi ile karşı karşıya bulunan bütün sınıflar arasında yalnızca proletarya, gerçekten devrimci bir sınıftır. Öteki sınıflar modern sanayi karşısında tükenmekte ve sonunda yokolup gitmektedirler; proletarya ise, tam tersine, modern sanayinin özel ve esas ürünüdür. Aşağı orta sınıflar, küçük imalatçılar, dükkancılar, zanaatçılar, köylüler, hepsi orta sınıfın parçaları olarak varlıklarının ortadan kalkmasını önlemek için, burjuvaziye karşı savaşırlar. Bunlar gericidirler, çünkü, tarihin tekerleğini geri çevirmek istemektedirler. "(Komünist Parti Manifestosu. Aktaran Kapital I.)

Orta sınıflar, kendi başların bir rol oynayamamışlardır. Orta sınıflar, kapitalist toplumda ya egemen sınıf olan burjuvaziye bağlı olarak ya da burjuvaziye devirmeyi önüne koyan proletarya sınıfına bağlı olarak hareket etmişlerdir. Küçük burjuvazinin iki yönü vardır: Biri, özel mülkiyete bağlı kaldıkça gerici yön, diğride, mülksüzleşip proletaryaya yaklaştıkça devrimci yöndür. Proletarya uzun mücadeleye tarihi içinde, küçük mülk sahiplerinin her iki yönüyle de karşılaştı. Küçük burjuvazi zaman zaman devrimden yana, proletaryadan yana

tutum almış ve zaman zaman da (özellikle proleter devriminin zafer umutları görülmediği zamanlar, yenilgi dönemlerinde) karşı devrimci güçlerle birlikte olmuştur. Küçük burjuvazinin her iki yönünü bilmemek büyük bir hata olur.

Küçük burjuvazi, Ekim Devrimi öncesi ve sırasında proletaryayla ilişkide hep zikzak çizmiştir. Zaman zaman proletaryayı izlemiş, zaman zaman burjuvaziyi. Bu yüzden Bolşeviklerin onlara karşı tutumu da somut duruma göre değişiklik göstermiştir. Zaten, küçük burjuvazi karşısında proleter tutum somut duruma göre değişir. Küçük burjuvazi karşısında değişmeyen politika yoktur. Lenin işçi-köylü ittifakını açıklarken, küçük burjuva olan köylülerin demokratik devrime katılmakla son devrimci rolünü oynayacağını ve devrimciliklerinin tükeneceğini belirtmiştir. Ekim devrimi burjuva egemenliğe son verdi ve yerine sosyalizmi geçirdi. Bunun yanında küçük mülk sahipleri ekonomik yaşamda ve alışkanlıklarda on yıllar boyu kendilerini göstermeye devam ettiler. Lenin'in önerisi küçük mülk sahiplerini adım adım zamanla gönüllü olarak ortadan kaldırmaktı ve Lenin'in önerdiği Kooperatifleşme Planı bu yönde idi. Daha sonraki tarihi gelişmeler, faşizmin Avrupa'da iktidara gelmesi ve savaş hazırlıkları Stalin'i ve Komünist partiyi acil tedbirler almaya itti. 1930'lu yıllarda komünist partisi, zengin köylülüğü, küçük çiftçileri hedeflendenden daha kısa zamanda ve zor yoluyla ortadan kaldırdı. Bu tamamen koşulların bir sonucuydu. Sonuçta Sovyetlerde 1936'dan sonra son sömürücü sınıf olan zengin köylülük (kulaklar) ortadan kalktı. Ekonomik olarak varlıkları son bulan büyük ve küçük mülk sahiplerinin, sosyalizm düşmanlıkları hemen sona ermedi. Özel mülk sahipleri sosyalizmi sabote etmek için ellerinden gelen her şeyi yaptılar. Hitler, Sovyetler Birliğinin bir bölümünü işgal ettiğinde, bunu fırsat bilen eski kulaklar, ve mülk sahipleri Sovyetler Birliğine karşı, Hitlerin yanında yer aldılar. Bu kökenli pek çok general ve subay, savaş sırasında Kızıl Orduya ihanet etti ve kendi ordusunu pusuya düşürüp, düşman safına geçti. Savaştan sonra yapılan araştırmalarda bu durum kesin olarak belirlendi. Yani küçük burjuvazi, sosyalizmin ve prole-

tarya iktidarının en küçük bir zayıf anında hemen "isyan bayrağını çekiyor". Proletarya, küçük burjuvaziye ancak güçlü olduğu zaman yani iktidarını garantilemiş ve Proletarya diktatörlüğünü sağlamlaştırmış ve aynı zamanda dış düşmanlarını etkisiz hale getirmişse "güven altına alabilir".

Diğer sosyalist ülkelerde, küçük burjuvazi proletarya ile birlikte uzun süre devrim sırasında, devrim sonrasında ve sosyalizm altında birlikte oldu. Devrimin "cephe" biçiminde yapıldığı ve iktidarların "cepheler" eliyle gerçekleştiği yerlerde, küçük burjuva partileri uzun süre proletarya ile birlikte iktidarda kaldılar. Romanya ve Arnavutluk'u saymazsak (çünkü buralarda tek partililik geçerliydi) diğer ülkelerde birden fazla parti yönetimlerin çeşitli kademelerinde görev almışlardır. Bu ülkelerdeki küçük burjuva güçler sık sık, ayaklanma çıkarmış ve sosyalizmin gelişmemesi için her türlü gerici direnişi göstermişlerdir. Küçük burjuvaların gerici ayaklanmaları her seferinde ezilmiştir.

Sosyalist büyük mülkiyet ile sömürücü olmayan küçük özel mülkiyet uzun süre yan yana yaşamıştır. Özel mülkiyetin yasaklanması ile küçük parçalı üretim büyük ölçekli sosyalist üretimin yanında ve ona bağımlı olarak yaşamaya devam etmiştir. Doğu Avrupa ülkelerinde küçük ölçekli üretim özellikle yaygınlık göstermiştir. Kırsal kesimde sosyalizmin egemen olması için gerçekleştirilen kooperatifleşme, önemli bir adım olmakla birlikte bir "grup mülkiyeti"ni aşmamıştır. Sonuçta sosyalizm en sancılı sürecini kırsal kesimde yaşamıştır. Sosyalizm kırsal kesimde sınıflı toplumların yarattığı gerilik ve dengesizlikle epey mücadele etmek zorunda kaldı. Bu da sosyalizmin gelişme temposunda yavaşlama getirdi.

Proletarya, devrimle birlikte burjuvaziye ortadan kaldırdı ve daha sonra da temel üretim alanlarında sosyalist mülkiyet ilişkilerini gerçekleştirdi. Proletarya küçük mülkiyeti çeşitli biçimlerde ortadan kaldırmaya çalıştı. Ancak küçük mülkiyet, her seferinde direndi. Gelişme sancılı ve yavaş oldu. Küçük burjuvazi, proletaryanın tüm alanlarda sosyalizmin inşaa sürecine katılırken çoğu kez bunu kendi irade-

si dışında yapıyordu. O, kapitalizmden umudunu hiç bir zaman yitirmedi. Kapitalizm içerde yenildi. Ancak, emperyalist-kapitalist ülkeler yaşadığı sürece küçük burjuvalar umutlarını korumaya devam ettiler. Sosyalizm, kapitalizmin maddi temellerini ülke içinde ortadan kaldırmıştır. Bunun yanında kapitalizm, sosyalizm dışında yaşamaya devam etti. Bu koşullarda da küçük mülk sahipleri, yitirdiklerini kazanmak için, sosyalizmin en küçük bir zaafını kullandılar. Ve nihayet düşledikleri "an" gelmişti. Sovyetler Birliğinde başlayan "yeni rüzgarlar"la birlikte, SSCB'nin diğer sosyalist ülkelerin iç işlerine karışmama politikası, proletarya diktatörlüğünün içte ve dışta zayıflaması küçük burjuva güçlerin zincirlerinden boşanmasına yolaçtı. Onlar, emperyalizmin de desteği ile ele geçirdikleri yönetim olanaklarını sosyalizmi yıkmak ve kapitalizmle bütünleşmek için kullandılar. Bu konuda belli bir yol katettiler. Reformistlerin kattetikleri yol küçümsenmemeli. Biz, küçük burjuvaların "iktidarlarını" geçici olarak görüyoruz. Sosyalizmin kurulduğu, proletaryanın sosyalizm altında uzun süre yaşadığı ve sosyalizmin savunucusu olan Kızıl Ordu gibi organların ayakta oldukları koşullarda, küçük burjuvaların "zaferi" kalıcı olamaz. Daha şimdiden, üzerlerinden çok kısa bir zaman geçtiği halde, reformistlerin politikaları iflas etti. Bunu Valesa açık olarak görüyor ve söylüyor.

Sosyalist ülkelerde, bütün anti-sosyalistler ve bütün gericiler ve bütün entelektüeller iktidardalar ve bu iktidar iflas ediyor. Bunun için daha fazla emperyalist destek istiyorlar. Emperyalist destek ise, bu iflası hızlandıracaktır. Halk kitleleri, emperyalizmin, kapitalizmin kendilerini nelere sürüklemek istediklerini görmeye başladılar. Sosyalist ülkelerde yeni bir dalga gelecektir. Bu yeni dalga sağdan değil soldan gelecektir. Şimdi kapışma, proletarya ile her türden küçük burjuvalar arasında olacaktır. Küçük burjuva yönetimlerinden gelen proleter mücadele dalgası ile sarsılacaktır. Küçük burjuvazinin iktidarının son bulması ve yenilgisi ve proletaryanın ikinci zaferi aynı biçimde kaçınılmaz olacaktır.

"... Bugün, burjuvazi ile karşı karşıya bulunan bütün sınıflar arasında yalnızca proletarya, gerçekten devrimci bir sınıftır. Öteki sınıflar modern sanayi karşısında tükenmekte ve sonunda yokolup gitmektedirler; proletarya ise, tam tersine, modern sanayinin özel ve esas ürünüdür. Aşağı orta sınıflar, küçük imalatçılar, dükkancılar, zanaatçılar, köylüler, hepsi orta sınıfın parçaları olarak varlıklarının ortadan kalkmasını önlemek için, burjuvaziye karşı savaşırlar. Bunlar gericidirler, çünkü, tarihin tekerleğini geri çevirmek istemektedirler.

KOMÜNİST PARTİLERİN HATALARI VE YIKILIŞLARI

Sosyalizmin, subjektif alanda meydana gelen sorunlarının temel sorumluluğu iktidar partisi olan komünist partilerine aittir. Onların büyük çoğunluğu bu hatalarını yıkılarak ödediler. Komünist partileri yıkılıp gitmekle kalmadılar sosyalizmin on yıllar boyu büyük güçlüklerle kurulan kazanımlarında da derin tahribatlar yarttılar. Sosyalizmin bugünkü sorunlarını bir de komünist partilerin hataları yönünde ele alıp, irdelemeliyiz.

Yakın zamana kadar komünist partiler içinde önder role sahip olan SBKP'ni durumunu ele alalım. Bu parti üç devrim sırasında küçük bir partiydi. Son olarak Ekim Sosyalist Devrimi ile iktidar partisi durumuna geldiğinden ve tarihi koşullar bu partiyi tek parti durumuna getirdiği koşullarda partinin üye sayısı kısa sürede büyük rakamlara çıktı. Bu arada pek çok eski menşevik, sosyalist-devrimci ve kişisel çıkar sağlamak isteyenler partiye girdiler. Bunun sonucu partinin sosyalist ve proleter yapısı bozulmaya başladı. Lenin bu durum

karşısında, yeniden "arındırma" önerdi. Lenin'in önerisi yerine getirildi ve partinin proleter-sosyalist yapısı korundu. Lenin'in ölümü üzerinde açılan kampanya sırasında yüzbinlerce işçi ve kollektif çiftçi partiye girdi. Partinin proleter-komünist yapısı Stalin döneminde de titizlikle korundu. İkinci Dünya Savaşı yıllarında "anayurt savunması" sırasında komünist parti üyelerinin büyük bir kesimi savaş sırasında öldüler. Bu parti için büyük bir kayıptı. Bu kayıba rağmen, partinin temel komünist karakteri ve sınıfsal temeli korundu. Parti yönetiminin tüm çabalarına rağmen, aykırı unsurlar partiye sızmaya devam ettiler. Stalin'in ölümünden sonra, gerek Nikita Kruşçev zamanında ve gerekse daha sonra Leonid Brejnev zamanında partinin yapısı bozulmaya başladı. Brejnevin ölümünden sonra ise bozulma iyice

Sosyalist ülkelerde, bütün anti-sosyalistler ve bütün gericiler ve bütün entellektüeller iktidardalar ve bu iktidar iflas ediyor. Bunun için daha fazla emperyalist destek istiyorlar. Emperyalist destek ise, bu iflası hızlandıracaktır. Halk kitleleri, emperyalizmin, kapitalizmin kendilerini nelere sürüklemek istediklerini görmeye başladılar. Sosyalist ülkelerde yeni bir dalga gelecektir. Bu yeni dalga sağdan değil soldan gelecektir. Şimdi karpışma, proletarya ile her türden küçük burjuvalar arasında olacaktır. Küçük burjuva yönetimler derinden gelen proleter mücadele dalgası ile sarsılacaktır. Küçük burjuvazinin iktidarının son bulması ve yenilgisi ve proletaryanın ikinci zaferi aynı biçimde kaçınılmaz olacaktır.

hız kazandı. Pek çok yönetici, partili konumu kendi ve çevresinin çıkarları için kullandı. Bürokratlaşma ve yozlaşma süreç içinde kaçınılmaz hale geldi. İşçi sınıfının insiyatif sahibi olmadığı yerde, bürokratlaşma ve yozlaşma her zaman mümkündür. Gorbaçov'la birlikte başlayan değişim süreci içinde komünist partinin geçmişine ve sosyalizmin kazanımlarına karşı saldırılar en üst düzeye çıktı. Saldırı, Stalin'den başlatıldı ve Lenine kadar vardırıldı. Şimdi menşevikler, Ekim Devrimini bir devrim olarak değil bir "darbe" olarak nitelendiriliyorlar. Gerçi komünist partisi içinde Bolşevikler önemli güce sahipler, onlar güçleri ile sosyalizmi savunmaya devam ediyorlar. Ancak, reformist Yeltsin'de aynı partinin çocuğudur. Bu adam, gökten zembille inmedi, o, komünist partinin içinden çıktı ve yakın zamana kadar parti Moskova sekreteriydi. Gene sosyalist ekonomiyi bozmaya çalışan Şatalin, dedesinden beri tüm ailesinin komünist olduğunu söylüyor. Buna benzer anti-sosyalistler aynı partinin içinden çıktılar. Hiç şüphesiz, Komünist partisi de hata yapar ve bu parti içinde de sosyalizme aykırı unsurlar çıkar. Ama önemli olan, komünist partisinin (ki bir iktidar partisidir) kendi proleter-sosyalist yapısını koruması ve bu doğrultuda Lenin'in tavsiyelerine uyup, zaman zaman arındırma yapmasıdır. Bir iktidar partisi için en büyük suç, Yetsin gibi, Satalin gibi ve kişisel çıkar sağlayan sözüm ona komünisti (esasında ise alçağı) barındırmasıdır. Bu işin çözümü, partinin Marksizm-Leninizme bağlı kalması, proletarya enternasyonalizmi ilkelerinden ayrılmaması, sosyalizmi adım adım ve sürekli olarak komünizme ulaştırmasıdır. Eleştiri-özeleştiri, arındırma ve ideolojik eğitim sürekli olarak yerine getirilmelidir.

Doğu Avrupa'daki komünist partilerin (şimdi yoklar) hataları devrimden hemen sonra başlar. Nasılki, 1919'da Macar komünist partisinin reformistlerle birleşme hatası, Macar devriminin yıkılmasına mal olduysa, aynı biçimde Doğu Avrupalı komünist partilerin sosyal-demokrat partilerle birleşmeleri de bu gün hem bu partilerin kendilerinin yıkılmalarına ve hem de sosyalizmin büyük kazanımlarının yıkılma tehdidi altında kalmasına yolaçmış-

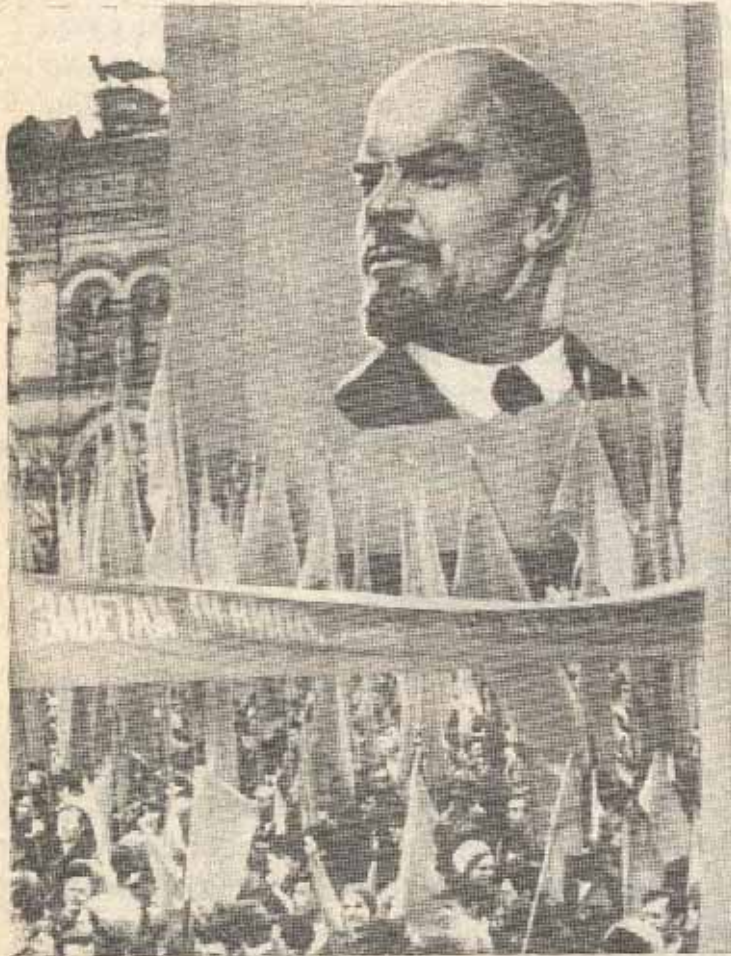
tır. Doğu Avrupadaki komünist partileri, büyük bir hata yaparak devrimlerden sonra sosyal demokrat ya da sosyalist (burjuva demokrasisi yanlısı) partilerle birleşmeleri oldu. Komünist partisi içine aldığı sosyal-demokratları eritemedi. Tersine sosyal-demokratlar partinin proleter-sosyalist yapısını sürekli olarak bozdular. Ve yıllardan sonra komünist parti adı altında toplumun karşısına sosyal-demokratlar çıktı. Yoksa, aynı partilerin kısa süre içinde kendilerini sosyal demokrat ilan etmeleri nasıl açıklanabilir. Bugün, bu partilerin tümü, kendilerini hem de Avrupanın emperyalist politikasını güden sosyal-demokrat partilerle aynı çizgide görmeye başladılar. Bir komünist partisi sınıf konumu ve toplumsal temellerini değiştirmedikçe, bilimsel dünya görüşünden vazgeçmedikçe, sosyal demokrat bir parti durumuna gelemes. Bugünkü sonuçlar birden bire alınmadı, bunun kökleri devrim sonrası yıllarda

yapılan hatalara dayanıyor.

Buradan son derece öğretici bir ders çıkmıştır: proletarya, devrimci sınıf partisi olan komünist partisinin proleter-sosyalist yapısını kesin korumalı.

SOSYALİST PROLETARYANIN İÇİNE DÜŞTÜĞÜ PASİF DURUM

Sosyalist ülkelerdeki egemen sınıf olan proletarya (kelimenin gerçek anlamı ile proleter olmayan) uzun zamandır, gelişmeler karşısında pasif tutum izliyor. Sosyalizmin öncü ve temel sınıfı olan proletaryanın geriye düşüşü, parti ve devlet iktidarının bürokratlaşım, yozlaşmasını ve küçük burjuva güçlerin yönetimi ele geçirmesini getirmiştir. Proletaryanın geriye düşüşünün nedeni, komünist partinin izlediği yanlış politikadır. Komünist parti, iktidarın sınıfsal yönünü ve toplumsal gelişmenin proleter öncülüğünü sürekli olarak zayıflatmıştır. Komünist parti, kendi proleter yapısını zayıflatarak, aynı şekilde iktidarın proleter-sınıfsal yönünü zayıflatarak, kendi yıkılışını ve sosyalizmin kazanımlarının tehlike altına girmesini getirdi. Proletaryanın politik ve toplumsal örgütlerdeki rolünün zayıflaması, toplumun sosyalizmden uzaklaşmasını getirir. Çünkü ancak proletarya, sosyalizmi sürekli olarak geliştire geliştire komünizme doğru götürecektir. Kendine ne kadar sosyalist dese de küçük burjuvalar, entelektüeller ve kollektif çiftçiler toplumu komünizme götürmezler. Açıkça ortaya çıkıyorki proletarya toplumdaki yönetici ve yönlendirici rolünü dolaylı olarak değil, doğrudan yerine getirmediği sürece, sosyalizm gelişmesi sapsmalar gösterir. Proletarya toplumdaki yönetici ve yönlendirici rolünü komünist parti ve proletarya diktatörlüğü aygıtı olan "sovyetler" ya da Halk Meclisleri aracılığı ile yerine getirir. Sosyalist proletarya, buralardaki rolünü dolaylı temsilcilere bırakmamalı. Doğrudan, duruma el koymalı. Proleter kontrol zorunludur. Proletaryanın doğrudan katılmadığı, sosyalist demokrasi bozulmaya ve yozlaşmaya başlar. Olan tam da budur. Şimdi sosyalist

proletaryaya bir "ikinci devrim" niteliğinde tarihi görev düşüyor. O da, tüm politik ve toplumsal örgütlerde küçük burjuva temsilcileri uzaklaştırıp, yönetici ve yönlendirici rolü kendisinin üstlenmesidir. Politik konumdan aşağıya düşüş daha fazla devam edemez. Şimdi yeniden sosyalist proletaryanın yükseliş zamanıdır.

SOSYALİZMİN BUGÜNKÜ SORUNLARI GEÇİCİDİR, GELECEK SOSYALİZMDİR

Şimdiye kadar ortaya çıkan toplumsal sistemler içinde yalnızca sosyalizm sorunlarını gizlememiş ve açık olarak ortaya koymuştur. Sosyalizm yüzyılımız boyunca kendi sorunlarını sürekli olarak açık biçimde dünya halkları önünde tartışmıştır. Kapitalizm ise, sorunlarını sürekli olarak gizlemiştir. Açıklık, sosyalizmin, kapitalizme başka bir üstünlüğüdür. Bugün, sosyalizmin karşı karşıya olduğu güçlükleri bütün dünya biliyor. Her şey açık olarak ortadadır. Sosyalizm, kendi sorunlarını ancak, kendi içinde ve açıklık yöntemi ile giderebilir. Açıklık, kendi hatalarını gidermenin en iyi yoludur. Ve ancak bir toplumsal sistem olarak sosyalizm, kendi sorunlarını çözme yeteneğine sahiptir. Kapitalizmin böylesi bir yeteneği yoktur. Kapitalizm, yarattığı toplumsal sorunların hiç birini köklü olarak çözemez. Her yeni kapitalistçe çözüm, beraberinde daha büyük sorunlar getirir. Kapitalizmin çözüm dediği, aslında SORUNDUR. Sosyalizm ise sorun değildir, ÇÖZER.

Sosyalist ülkelerdeki küçük burjuvaların Doğu Avrupa'da yönetimi ele geçirdiğini söyledik. Onların temel yönelişleri, kapitalizmle bütünleşmektir. Onlar bu yönden anti-sosyalisttirler. İktidar şansları onların son şanslarıdır. Bu seferde şansları yüzlerine gülmeyecek. Valessa'nın içine girdiği çıkmaz bunu gösteriyor. Küçük burjuva anti-sosyalist yönetimler, büyük bir çıkmaz içindeler. Sosyalist ülkelerde, sosyalizmin politik ve ekonomik kazanımları büyük ölçüde tahrip edildi, ancak sosyalist üretim ilişkileri henüz ortadan kaldırılamadı. Bunun yanında sosyalizmin pek çok politik organı tüm yıkıma rağmen varlığını koruyor. Tarihsel materyalizme ve ekonomi politi-

"Bugün, sosyalizmin karşı karşıya olduğu güçlükleri bütün dünya biliyor. Her şey açık olarak ortadadır. Sosyalizm, kendi sorunlarını ancak, kendi içinde ve açıklık yöntemi ile giderebilir. Açıklık, kendi hatalarını gidermenin en iyi yoludur. Ve ancak bir toplumsal sistem olarak sosyalizm, kendi sorunlarını çözme yeteneğine sahiptir. Kapitalizmin böylesi bir yeteneği yoktur. Kapitalizm, yarattığı toplumsal sorunların hiç birini köklü olarak çözemez. Her yeni kapitalistçe çözüm, beraberinde daha büyük sorunlar getirir. Kapitalizmin çözüm dediği, aslında SORUNDUR. Sosyalizm ise sorun değildir, ÇÖZER.

ğe göre son çözümlerde belirleyici olan ekonomik ilişkilerdir (teknik gelişim bunun içindedir) ancak, politik üst yapı alt yapı karşısında pasif değildir. Hele sosyalist ülkelerde politik üst yapı son derece aktiftir. Küçük burjuvalar politik yapıya dayanarak, sosyalizmi yıkmaya çalışıyorlar. Ancak, sosyalist ülkelerde her şey onlar değildir. Komünistler ve sosyalist proletarya ve Kızıl Ordu son sözü söylemedi. Şimdi eylem ve söz sırası onlarındır.

Sosyalizm ardında parlak bir geçmiş bıraktı. Önünde ise büyük bir dünya var, büyük bir gelecek var. Gelecek sosyalizmindir.

UĞUR GÜNDÜZ

"AYDINLARIN" İÇ SAVAŞ VE DEVRİM KORKUSU

8 Ağustos'ta "Cumhuriyet Gazetesi"nde 95 aydının "Kürt Sorunu" üzerine görüşleri yayınlandı. Farklı politik çevrelerden bu kadar aydın nasıl olmuştu da biraraya gelmişti. Onları biraraya getiren ortak yan neydi? Yazıya bakılırsa "Kürt Sorunu" üzerine temelde aynı görüşleri paylaşmalarındır. Oysaki yazı "Kürt Sorunu" ile sınırlı değil. Sözü edilen aydınlar "Kürt Sorunu" etrafında tüm temel toplumsal ve politik sorunlardaki yaklaşımlarını ortaya koyuyorlar. Bu kadar farklı çevreden insanları ortak "mütabakata" vardırıran, esasında içsavaş ve devrim korkusudur. Buna birazdan değineceğiz.

Ortak imzacıların politik bileşimine bakalım. İmzacılar, Sosyal-demokrat, Kemalist, dinci-gerici, eski Aydınlık'çı ajanlar, her renkten oportünist-reformistler, burjuva demokratlar ve yazıyı kaleme alan Murat Belge gibi sermayeye uşaklık yapan burjuva entellektüeller ... Kendilerine aydın diyen bu burjuva uşakları toplumsal sorunlar üzerine kaleme aldıkları safsatayı daha iyi yutturmak için birer aydın olarak kendilerinin konumunu belirlemeyi özellikle belirtmişler:

"Aydın, tanımı gereği önyargılardan daha kolay sıyrılabilen ve geleceğe geniş bir perspektiften bakabilen insandır. "Ortak imzalı yazıya baktığımızda aydınların toplumun geleceğine burjuvazinin "perspektifinden" baktıklarını görüyoruz. Üstelik geleceği olmayan bir perspektif! Kendilerini "geleceği geniş bir perspektifle bekleye-

bilen insan" olarak gören imzacılar burjuvaziye seslenirken şunu söylüyorlar:

"İnsanların mutlu, huzurlu, her bakımdan güvenli olduğu, şiddeti geride bırakmış, demokrasinin temel ilkelerinde fikir birliğine varmış bir toplum olmak zorundayız". Burada Murat Belge'nin daha sırtını Kavala Şirketler Grubuna dayanırken çıkardığı dergide savunmaya başladığı "tarihi uzlaşma" görüşlerini yeniden karşımızda görüyoruz. Hem bu alıntıda ve hem de yazının tümünde toplumsal ve politik sorunlara "sınıflar üstü" bir yaklaşımla "çözüm" getirilmeye çalışılmış. İmzacılar kendilerini tüm sınıfların üstünde uçan "iyilik melekleri" olarak görüyorlar. Kendilerini buna o kadar inandırmışlarki toplumun tüm sınıflarını demokrasinin temel ilkelerinde "fikir birliği"ne çağırıyorlar. Ve onlar, böylesi bir görevin "ön yargılardan" sıyrılabilme yeteneği kazandıkları için, aydınlara, yani kendilerine düştüğünü söylüyorlar. Onlar, bunu söylemekle, yüzyıldan fazladır, sınıfları uzlaşmaya çağırın ve bunu yapmakla kapitalist egemenliğin devamını isteyen orta sınıf yazarların söylediğinden başka bir şey söylememiş oluyorlar. "Geleceğe yönelik bir perspektif" olarak gördükleri görüşleri aslında, geçmişe ait, bayatlamış, iflas etmiş boş kurnutudan başka bir şey değildir. Şimdiye kadar sınıflar mücadelesi ve kitlelerin pratik yaşamı göstermiştir ki, sınıflı toplumlardaki demokrasi özünde bir sınıf demokra-

sisinden başka bir şey değildir. Sınıflı toplumlarda demokrasi, egemenen sınıf için "demokrasi iken, ezilen, baskı altında tutulan ve sömürülen kitleler için ise diktatörlük demektir. Şimdiye kadar sınıflı toplumlarda, toplumun tüm sınıflarının üzerinde "fikir birliğine" dıkları her hangi bir demokrasimamıştır ve olmaz. Peki, bu söyleyenler, sınıflı toplumların doğasını bilmiyorlar mı? Elbette biliyorlar. En azından bunu bilenlerin sayısı bir hayli fazla! O halde yapılmaya çalışılan şey, sınıflı toplumlardaki demokrasinin sınıfsal yönünü gizlemek ve O'nu süsleyip-püsleyip emekçi kitlelere yutturmaktır. Burjuva entellektüeller bunu hem de faşizmin iktidarda olduğu bir ülke (Türkiye'de) yapıyorlar. Düşüncesi, kalemi ve neyi varsa her şeyi ile burjuvazinin hizmetin de olmak diye buna derler!

"AYDINLAR" TOPLUMSAL VE POLİTİK SORUNLARI NASIL ÇÖZÜYÖRLAR(!)?

Ortak imzacıların kaleme aldıkları yazı yaklaşan içsavaş ve devrime duyulan korkunun ifadesidir. Birer aydın olarak ve "geleceği" herkesten çok daha iyi gören bu "önyargıdan sıyrılabilmiş" insanlar olarak, onlar, bir içsavaşın ve Kürt halkının özgürlük savaşının kurulu sosyal düzeni nasıl sarsacağını görüyor ve bu öngörüyle sermaye sınıfını şimdiden uyarıyorlar. Yarın olacak olanları şimdiden görmek ne müthiş bir ileri görüşlülük!

"Türkiye'nin genel nüfus durumu zaten yeterince tehlike işareti veriyor. İşsiz ve yoksul yığınların çoğaldığı toplumlarda akıldışı şiddetin nasıl yoğunlaşabildiğini görüyoruz. ..."

İmzacıların, sınıf mücadelesinden duydukları korkuyu yazılarının her paragrafında görmek mümkün. Sınıf mücadelesi olmasa yaşam ne güzel olurdu! Bu rahatına düşkün küçük burjuvalar takımı, sınıf mücadelesinin gelişiminin kendi huzurlarını da kaçıracaklarını bildikleri ve "gördükleri" için şimdiden yetkili kimselerden (burjuva efendilerinden) tedbir almasını istiyorlar. Evet baylar, işsizlik ve yoksulluk artıkça doğaldır ki, buna bağlı olarak işsiz ve yoksul insanların kendilerini bu duruma düşüren toplumsal düzene karşı, kapitalist sınıfa karşı sınıf mücadelesinin şiddetini artıracaklardır. Zaten şimdiye kadar, burjuva sınıf işsiz ve yoksul insanlar üzerinde en ağır şiddeti faşizmi uygulamıyor mu? onları açlığa ve ölüme itmiyor mu? Neden bunun sorumlusunun kapitalizm olduğunu söylemiyorsunuz ya da söyleyemiyorsunuz. Yoksulluk ve işsizlik çalışan emekçi insanların bir suçumu, yoksa ücretli kölelik düzeni olan kapitalizmin bir sonucumu? İnsanlar işsiz ve yoksul oldukça şiddete başvururlar diyerek aynı zamanda bunu söylemekle, burjuvazinin şiddetini neden gizliyorsunuz. Gene işsiz ve yoksullara bakış açınız, sermayenin bakış açısı ile aynı değil mi ve siz bu konuda sermaye ile "fikir birliği" içinde değilsiniz.

Burjuva entelektüeller takımı, toplumsal sorunlara tamamen burjuva açıdan yaklaşıyorlar, Onların çözüm dedikleri aslında sorundur. Aydınlar, toplumun temel sorunla-

rını nasıl bir "çözüme" bağlıyorlar:

"Her gün insanların birbirini vurduğu, öldürdüğü, öldürmenin en şaşmaz çözüm gibi görüldüğü bu toplum biçiminden çıkmak; bilinçli, sağduyulu insanların sorunlarını tartışarak çözdüğü bir topluma ve siyasi geleceğe geçmek istiyoruz".

Küçük burjuva aydınlar, her paragrafta çıkarları birbiriyle zıt olan, sınıflı toplumların doğasının üstünü "laf"la örtmek istiyorlar. Sınıflı toplumlarda sorunlar "tartışılarak" çözümlenmez. Sınıflı toplumların sorunlarının çözümü aynı toplumun sınırları içinde bulunmaz. Son çelişmeli ve sınıflı toplum olan kapitalist toplumda, kapitalist özel mülkiyetin temel çelişkileri ve sorunları gene aynı toplum çerçevesinde tartışılarak çözümlenmez. İnsanların mutlu, huzurlu ve özgürce yaşadığı toplum komünist toplumdur ve bu toplumsal düzene ise, kapitalistlerle tartışılarak değil, kapitalizm devrimle yıkılarak ulaşılır. Açıkça görüyoruz ki, aydınlar işçi sınıfı ve tüm emekçileri kapitalizm altında yaşamaya ve sorunları bu çerçevede tartışmaya çağırıyorlar. İmzacılarımızın keyfini kaçıran öldürme ve şiddet olayları sadece kapitalizmin görüntüleridir, nedeni ise kapitalist üretim biçimidir. Kapitalizm olduğu müddetçe, şiddet olayları kaçınılmazdır. Baylar, insanların mutluluğu ve özgürlüğü, burjuvazi ile uzlaşarak, ağlayarak, sızlayarak, mıymıntıda ve sümüğünü çeke çeke dolaşarak gerçekleşmez, demokrasi ve özgürlük proletaryanın önderliğindeki devrim denen en otoriter araçlarla gerçekleşir.

**"AYDINLAR" SOSYALİST
"SINIF EGEMENLİĞİ" KAV-**

RAMINI NASIL ÇARPITIYORLAR

Burjuva boyun eğmece takımı yazılarının bir yerinde her türden burjuva politik akımla sosyalizmi birlikte ve aynı şeymiş gibi göstermeye çalışıyorlar" Kemalizm, devletçilik, İslamcılık, Sosyalizm ve bu arada Kürt milliyetçiliği..." Başvurulan bu alçakça hile yeni değildir. Eskiden beri burjuva kalemler, Sosyalizmin kitleler üzerindeki etkisini kırmak için O'nu burjuva politik akımlarla birlikte göstermeye yeltenmişlerdir ve her seferinde proletaryadan gereken tokat yemişlerdir. Kapitalizme ve O'nun her tür pisliklerine karşı çıkan Sosyalizmle, tamamen kapitalizme dayanan ve her tür burjuva gericiliği savunan burjuva politik akımları yan yana göstermek için en bayağı türden burjuva köpeği olmak gerekir. Bu sermaye uşakları, ileri sürdükleri tezlerle, burjuva düzenin gelecekteki temsilcileri olduklarını ve bu göreve aday olduklarını göstermiş oluyorlar. Ancak, Marks, namuslu oportünistlerin en tehlikeli oportünistler olduklarını defalarca belirtmiştir. Baylar, sizin bu çok ılımlı ve namuslu önerilerinizde burjuva düzeni kurtaramıyacaktı.

Burjuva uşakları takımı sosyalist "egemen sınıf" olma sözünü nasıl çarpıtıyorlar:

"...Örneğin sol terminolojide egemen sınıf demiyor. Ama bunların, kelimenin karşılıma çalıştığı sovereign (hükümler) anlamıyla bir ilgisi yok ya da çok az. "Sovereign", bizdeki 'egemen' gibi 'hakim' olan, yani tahaküm eden değil, kimsenin "tahakümü altında olmayan" anlamına gelir"

Burada sosyalist "egemen sınıf" olma sözünün burjuva liberal

çarpıtması ile karşı karşıyayız. "Egemen sınıf" olma sözü Marks ve Engels tarafından Komünist Parti'si Manifestosunda kullanılıyor. Bunun anlamı çarpıtılmaya çalışıldığı gibi "egemen olmayan" değil, proletaryanın iktidarda uzaklaştırılan ancak hemen yok edilmeyen burjuva sınıf üzerinde "tahakküm etmesi" anlamına gelir. Marks ve Engels "egemen sınıf" olma kavramını daha sonra (Paris Komününden sonra) Proletaryanın **Devrimci Diktatörlüğü** olarak kullanmaya başladılar. Sonuç olarak proletaryanın burjuva sınıfı iktidardan uzaklaştırıp yerine kendisi "egemen sınıf" olmalı ve proletarya diktatörlüğü aracılığı ile tüm sınıfların kendisini ortadan kaldırmaya yönelmelidir. "Egemen sınıf" olma sözünün gerçek anlamı budur. Ama, aydınlarımız her ipte oynayan cambazlar gibi her şey hakkında görüş üretiyor ve her şeyi burjuva yoruma tabi tutuyorlar. Şimdi bu küçük burjuva sirk cambazlarının devlet konumundaki son yorumlarını görelim:

"...çağdaş uyarlıkta insan... Emir alan değil, görüşlerini serbestçe dile getiren, güdümlü değil eleştirel ve nesnel, eşit ve özgür yurttaşlardır."

Son derece ilginç denebilecek bir "yurttaş" tanımı ile karşı karşıyayız. "Nesnel... yurttaş.." Bir insan, maddi bir varlık olarak nesnel dir. Burada söz konusu olan insanların maddi (fiziki) durumları değildir. Esas olması gereken insanların ekonomik ve toplumsal konumları ve politik durumlarıdır. Ancak çok bilinçli ve "aydın" olduklarını göstermek için böyle laf kalabalığına başvurulmuş. Diğer yandan "eşit ve özgür yurttaş" sözü ile, sınıflı toplumun temel yapısı

gizlenmeye çalışılıyor. Sınıflı toplumlarda gerçek "eşitlik" yoktur. Eşitlik kavramı, sınıflı toplum kavramı ile çelişir, Ne yaparsanız yapın her iki kavramı bir araya getiremezsiniz. Kapitalist toplumda genel olarak "özgür" yurttaş yoktur. Yurttaşlar, sınıflarla bölünmüştür ve egemen sınıfın yurttaşı vardır ve bu yurttaşlar tarafından ezilen, baskı altında tutulan ve sömürülen emekçi "yurttaş" vardır. Diğerleri boş bir laf, aldatmacadır. Bizim aydınlarımız, köleci dönemin Yunan filozoflarının rolüne soyundular. Yunan filozoflarını kendi çağlarında anlamak mümkündür, ancak yirminci yüzyılın sonunda bu "aydın kafalıların" yapmaya çalıştıklarını anlamak zordur (!) Onlar kendilerine "bilinçli" ve "aydın" diyorlar ancak, aslında son derece bilinçsiz ve geri kafalıydılar. Onlar dar kafalı küçük burjuva "yurttaşlar"dır.

"Devlet kendi düzeyinde egemen olacaktır. Bu, dış dünyaya karşı bir egemenliktir."

Böylece imzacılar, burjuva devletin egemen olmasını kabul ediyorlar. Ama, nasıl olacakmış, "dış dünyaya karşı" bir egemenlik olması gerekmiş. Bir kere sınıflı toplumların ürünü olan devlet, egemen sınıfların, ezilen, sömürülen kitleleri baskı altında tutmaya yarayan bir araçtan başka bir şey olmamıştır. Bütün sınıflı toplumlarda devletin işlevi bu olmuştur. Ve devlet sınıflı toplumun bir ürünü ve bu toplumun resmi sentezi olmakla birlikte, gelişiminin belli bir noktasında toplumun dışına çıkmıştır yani toplumun üstünde bir güçtür. Sınıflı toplumun devleti için dış koşullar, toplumun ezici çoğunluğudur. Sınıflı toplumun devleti, kendi iktidarını kendi dış

koşullarına karşı korur. Burada "dış koşullar" kendi dışındaki toplum demektir. Ne diyor aydınlar, "devlet kendi" dış dünyaya karşı egemen olmalıdır". Zaten sınıflı toplumlarda devletin yaptığı da budur. Devletin bu durumundan ötürü, proletarya burjuva devleti içerden değil, dışardan yani bu devleti dış baskılarla yıkacaktır. Aydınlar, devletin konumunu anlatmakla, bir şey söylediklerini sanıyorlar oysaki, yaptıkları sadece boş bir gevezelik. Bu bir kapitaliste, "sen bir kapitalistsin" demek gibi bir şeydir. Bunlar ne "aydınlanmış"!

"AYDINLAR", "KÜRT SORUNUNU" YENİ KAŞFETMİŞLER

Türk aydınlarının bir kısmını oluşturan imzacılar (bir iki kürt insanın olması durumu değiştirmiyor), "Kürt Sorunu" dedikleri sorunu yeni keşfediyorlar. Burada da sorunu yanlış koyuyorlar. Sorunu bir "Kürt Sorunu" değil, sorun "Kürt Ulusal Sorunudur". Yazı Kürtleri bir ulus olarak görmediği için soruna bir "etnik sorun", çerçevesinde yaklaşıyor. Türk aydınları yakın zamana kadar Kürt Ulusunun varlığını bile kabul etmiyorlardı. Kemalizmin etkisi altındaki Türk aydınları, Kürt ulusunun, ulusal sorununa, "Doğu sorunu" ve "etnik azınlıklar sorunu" açısından bakıyorlardı. Yazı halen bu geri, egemen ulus şoven bakış açısı ile yazılmış. Türk aydınlarının, Kürt ulusal sorunu konusundaki yaklaşımları şimdi yer yer kırılmakla birlikte, henüz tümüyle aşılmış değildir. Ulusal sorunda proleter bakış açısı ve demokratça çözüm öneren emekçi kitleler, bu konuda aydınlardan daha ileri adım atmış-

lardır. Aydınlar birden bire bir "Kürt Sorunu" olduğunu keşfettiler. O'da Temmuz ayındaki kanlı Diyarbakır olayları vesilesiyle. Oysa ki, dünyanın gözleri önünde on yıllardır bir ulus yokedilmeye çalışılıyor. Nasıl oluyor da, her gün gözleri önünde olup biteni göremiyorlar. Türk aydınlarını, Kürt Ulusal Sorunu görmesini engelleyen, ezen ulus şovenizminin yanında, ayrıcalıklı ulusun çocukları olarak, bu ayrıcalıklarını yitirmeme "bilinci" oldu. Yazı ayrıcalıklı Türk aydınının gözüyle kaleme alınmıştır.

"Öte yandan 'ayrılma' alternatifini savunmanın, ilkeler ve değerler düzeyinde, 'ileri' bir tavır olmadığına inandığımızı vurgulamak isteriz."

Yazının kaleme alınmasının temel amacı da budur. Kürt Ulusunun, ayrılıp bağımsız devlet dahil, kendi kaderini kendisinin tayin etmesi hakkına "uygun biçimde" karşı çıkmak. Eğer, "Kürt Sorunu" üzerine bir yazıyı kaleme alanlar tutarlı bir demokrat olsalardı, şöyle söylemeleri gerekirdi. "biz, egemen Türk ulusunun aydınları olarak, Türk Ulusunun egemenliği altındaki, ezilen terör altında tutulan ve sömürülen Kürt Ulusunun bağımsız devlet kurma dahil her türlü ulusal hakkının tanınmasını istiyoruz". Onlar ne yapıyorlar, demogoji yarak, bu hakkın "ilerici" olmadığını ispatlamaya çalışıyorlar. Türkiye'li bir aydının demokrat olmasının ölçütü, ulusal sorunda, yürekli tutum almasıdır. Ulusal sorunda yürekli tutum, ezilen Kürt Ulusunun, ulusal kendi kaderinin kendi tayin hakkına saygı gösterilmesidir. En azından, kendilerinden beklenen budur. Bir sürü laf kalabalığı arasında yaptıkları ise, Kürt Ulusunun özgürlük mücadelesine karşı çıkmak oluyor.

"Önemli olan, zengin bir çokuluslu geçmişi olan bu toplumda dini, mezhebi etnik kökeni, ne olursa olsun, herkesin Türkiye'nin asgari mutabakatlarının mimari ve bileşeni olabilmesidir."

Be ahmak adamlar! Bunu söylemekle Türk Anayasasından farklı ne söylüyorsunuz! Neden sürekli gerçeklerden kaçılıyorsunuz. Yazıyı kaleme aldığınız zamanda, Türk Devleti, Güney Kürdistan'da kanlı bir saldırı düzenliyor. Kürdistan toprakları, işgalci Türk birliklerinin çizmeleri altında eziliyor. Kürt halkı, terör altında zor günler yaşıyor. Neden bu konuda bir tek kelime etmediniz! Siz katıksız bir Türk Şovenistisiniz. "Türkiyenin asgari mutabakatı" ne demektir. Kürt ve diğer halkların Türk ulusunun egemenliği altında yaşaması demek değildir. Türk Ulusunun, tüm uluslar üzerinde egemenliği, sömürsü ve baskısı sona ermeden ve ezilen ulusların kendi kaderlerini kendilerinin özgürce tayin etmesi hakkı ve koşulları olmadan uluslar birbiri ile eşit olabilirlermi? Siz hangi bileşenden söz ediyorsunuz. Bu tip safsataları bırakın da yürekli bir demokrat gibi davranın. Kürt halkı, sizden başka bir şey istemiyor. Yazıyı dikatlice okuyan herkes çok rahatlıkla görecektir ki, yazı Türkiye'den söz ederken. Kürt Ulusunun ülkesi olan KÜRDİSTAN'dan hiç söz etmiyor. Besbelliki, yazıyı yazanlar Türk "MİSAK-İ MİLLİ SINIRLARI" nı kabul ediyorlar. Oysaki, Türk Devletinin "Milli Sınırları" Türk Ulusu dışındaki ulus ve halkların iradeleri dışında ve zor yoluyla çizilmiştir. Bugünkü devlet sınırını kabul etmek demek, Türk burjuvazisinin yaptığı ilhakları kabul etmek demektir. Türk burjuvazisi hem Kür-

distanın Kuzey parçasını, hem Hata-yı ve hem de Kıbrıs'ın, bir kısmını ilhak etmiştir. Siz, eğer yürekli demokratlar olsaydınız, yani, baskıları göğüslemeyi göze alsaydınız, ilhaklara karşı çıkmanız gerekirdi. Ancak, ayrıcalıklı konumunuz buna engel oluyor. Nesnel ekonomik çıkarlarınız ve rahatınız düşüncenizi belirliyor. Bunun için, "Kürt Sorunu"na bir ulusal sorun olarak görmüyorsunuz ve etnik sorun olarakda T.C. Devleti sınırları içinde ele alınmasını istiyorsunuz. Sizinle, burjuvalar arasında "Milli Sınırlar" konusunda bir "asgari mutabakat" olduğu daha iyi anlaşılıyor.

Aydınların buldukları çözüm ortada: Ulusal sorun bir etnik sorun olarak ve T.C. Devlet sınırları içinde çözümlensin. Yazının devamında Kürt halkının ve diğer halkların neyle yetinmesi gerektiği açık olarak ortaya konuyor. "Türkiyeli olmak". Peki Kürdistan nereye gitti. Kürdistan diye bir ülke, var ve bu ülkede parçalara bölünmüş bir ulus var: Kürt Ulusu. Her ulus gibi Kürt Ulusunda kendi topraklarında özgürce, tüm politik, ekonomik haklarını kullanarak yaşama hakkı yokmu? Yazı, tüm bunları geçiştirmiş durumda. Yazının bir yerinde Özal iktidarının Kürtçeye getirilen yasağı "kaldırması" olumlu olarak nitelendiriliyor ve yetersiz bulunuyor. Yazıyı yazanların önerileri belli. Kürt Ulusu, Egemen Türk ulusunun verdiği "demokratik" kısıntılarla yetinmeli.

Ulusal sorunda, gerçek çözümü devrimci proletarya, komünistler göstermişlerdir. Aydınlar ise, mevcut sorunu iyice karmaşık duruma getiriyorlar. Ulusal sorunu diğer sorunlarda olduğu gibi, devrimci Kürt-Türk ve diğer hakların proletaryası çözecektir.

Özgür ZORLU

SINIR ÖTESİ SALDIRI VE ULUSAL SORUNDA PROLETER YAKLAŞIM

Saldırı haberini önce "Bugün" isimli burjuva gazete 23 Temmuz tarihinde verdi. Haberin şanssızlığı, ilk önce Bugün'de yayınlanmasıydı. Burjuva değerlerle bile bayağılığın alt sınırlarını oluşturan bu gazetede böyle "ciddi" bir haberin yayınlanması kimse-nin dikkatini çekmedi. Ancak, bir kaç gün sonra 6 Ağustos tarihli burjuva basın, sözleşmiş gibi haberi manşetten ve bir gün önce olmuş gibi verdiler. Belliydi ki, devlet, o gün haberin yayınlanmasını uygun

görmüştü ve "hür" basın buna uygun hareket ederek TC Ordusunun, önce havadan, sonra karadan Güney Kürdistan'a girdiğini duyurdu.

Saldırı sürpriz değildi. Daha önce Kürtlere "dil serbestisi"ni tanıyan(!) Özal ilk işareti vermiş ve "gerekirse yuvalarında vururuz" demişti. Burjuva basın saldırı karşısında, tam bir sınıf dayanışması içine girmiş, sınıf çıkarları kaygusu herşeyin üzerine çıkmıştı. O günlerin günlük burjuva basını bir araya getirip, toplu bir göz atmak çarpıcı bir tabloyu ortaya çıkaracaktır. Hürriyet'inden

Cumhuriyet'ine kadar istisnasız tüm günlük burjuva basın, Genelkurmayın ve MİT'in istekleri doğrultusunda yayına başlamışlardı. Hepside ordunun bir an önce başarılı olması için dileklerde bulunuyor ve zafer çığlıkları atıyordu.

Sadece burjuva basın mı? Burjuva siyasi partiler de ülkenin ve milletin bölünmezliği" edebiyatında, orduyu destekleme yarışında geri kalmadıklarını kanıtlama çabası-

daydılar. Bütün burjuva partiler, iktidarın bu kararını alkışladılar, hatta yetersiz kaldığı biçiminde eleştirdiler. Gerici Demirel şöyle diyordu: "Önce içerdekileri halletsinler... Milli Güvenlik Kurulu nerede... 'Kanları yerde kalmayacak' beyanlarıyla yetinilen bir ülkedeki hükümete, vurdumduymaz demezler de kime derler? Türkiye Cumhuriyeti devletinin caydırıcılık gücünü arıyoruz." (Gazeteler, 8 Ağustos) Böylece bu şöven burjuva kendisi iktidara gelirse bu işi daha iyi yapacağını, devletin bugün yaptıklarını yeterli görmediğini açıklamış oluyor. Demirel böyle destek verir de İnönü durur mu? O da hemen bir açıklama yaptı ve "Ordunun bir an evvel başarılı olup geri dönmesi"ni diledi. Diğer parti liderlerinin tutumu da üç aşağı, beş yukarı böyle.

Böylece burjuvazi, Kürt halkına karşı giriştiği bir saldırıda tam anlamıyla cepheleşmeyi sağlamış oldu. Tüm burjuva güçleri bu tutuma iten temel dürtü, sınıf çıkarlarıdır. Burjuvazinin sınıf çıkarları

"Burjuvazi, Kürt halkına karşı giriştiği bir saldırıda tam anlamıyla cepheleşmeyi sağlamış oldu. Tüm burjuva güçleri bu tutuma iten temel dürtü, sınıf çıkarlarıdır. Burjuvazinin sınıf çıkarları tehlikeye düştüğünde burjuva partileri aralarındaki kavga ve çelişkileri bir kenara atarak sınıf çıkarları etrafında kenetlenenlerini bir kez daha gösterdiler."

tehlikeye düştüğünde burjuva partileri aralarındaki kayga ve çelişkileri bir kenara atarak sınıf çıkarları etrafında kenetleneceklerini bir kez daha gösterdiler.

Burjuva sınıf çıkarları etrafında biraraya gelenler sadece burjuva partileri değildi. Bugün, kurucularının dahi sahip çıkmadığı bir sokak çocuğu gibi orta yerde bırakılan "Kuruçeşme Platformu"nun meşru çocuğu Sosyalist Birlik Partisi de şoven yüzünü gösterme fırsatı buldu. Elbette Demirel ya da İnönü gibi çok açık biçimde değil. Ne de olsa adının başında sosyalist sözcüğü vardı. İşte bu partinin genel başkanı, Kürt halkını yok etmek için girişilen bu saldırıya karşı, basına şu açıklamayı yapıyor: "PKK'ya yönelik hareketin sınırdışına

uzanmış olmasının çeşitli ülkelerin olumsuz tepkilerine yol açtığını.. hükümetin bunları hesaba katmadığı, bir hesap hatası yaptığı dikkati çekmektedir." (14 Ağustos, Cumhuriyet). Bu sosyal-şöven lidere ne demeli? Siz iktidar olunda, böyle hesap hataları(!) yapmayın, demekten başka sözümüz yok size sayın "sosyalistler".

KÜRT BURJUVAZİSİ PAZARLIK PEŞİNDE

Türk burjuvazisinin bütün gücüyle giriştiği, Kürt halkını imha hareketi G.Kürdistan Kürt burjuvazisi için bir pazarlık kozu oldu. Kürt burjuvazisinin, Türkiye-Irak arasındaki dengelerden faydalanarak pazarlık gücünü artırmanın peşinde olduğu öteden beri bi-

liniyordu. Bu çerçevede Talabani ve Barzani, Özal'a yağcılık yapmada Türkiye'dekileri bile geçtiler. Talabani'nin Özal'la ilgili demeçleri bir ibret vesikası olarak anılacaktır. Kürt burjuvazisi Kürt emekçilerinin akıtılan kanı üzerinde pazarlık yapmayı bir politika haline dönüştürdü.

IKDP, saldırıdan sonra harekattan haberli olduklarını açıkça belirtti. Türkiye ege-men sınıfları, Kürt halkına karşı bir harekate geçmeden önce Kürt burjuvazisine haber verecek kadar işbirliğini geliştirmiştir. Saldırı sırasında Talabani ve Barzani'nin temsilcisi Türkiye'ye gelerek, saldırının ilk işaretini veren Özal'a övgüler yağdırdılar. Her ne kadar Talabani önce saldırıya karşı çıkar gibi olduysa da Türkiye'ye geldikten sonra

İtalya'da tükürdüğünü Türkiye'de yaladı ve "Protesto etmediğini" açıklamak zorunda kaldı. Talabani'nin tüm sızlanması, IKDP'ye haber verilirken neden kendisinin "adam" yerine konup haber verilmediği idi. Sonuçta bir öğle yemeği onu da yatıştırdı ve sorun çözüldü. Üstelik, Türk burjuvazisinden yardım ve destek sözü aldılar, ilaç ve gıda yardımı sözü aldılar vs. vs.

Ama, bu "yardım ve desteği" almak için Irak Kürt burjuvazisinin düştüğü bu durum, burjuvazinin hangi ulustan olursa olsun, önce kendi sınıf çıkarlarını kollayacağını yeterince açıklıyor. Saldırı sırasında Türkiye'de bulunan IKDP temsilcisi Muhsin Dizai, PKK Irak'ın içlerine doğru kaçarsa buna izin vermeyiz. Bu konudaki tavrımız kesindir. Saddam'ın PKK ile anlaşmasını ve ona üs verdiğini biliyoruz. Türkiye'nin harekattan ne kadar başarılı çıkacağını bilemiyoruz. **Ama temennimiz başarılı olmasıdır.** Açıklamasını yaparak gerçek yüzünü ortaya koydu. IKDP ve Talabani'nin bu dileklere karşılık aldığı biraz gıda ve ilaç yardımı ile ilerde Türk müteahhitlik firmalarıyla işbirliği sözü oldu.

Bütün bu gelişmeler, Kürt halkının kendi kurtuluş mücadelesinde kendi burjuvazisi de dahil hiçbir burjuva güce güvenemeyeceğini, güvenmeme-

"Kürdistan'ın işçi ve emekçileri, ezen ulusun burjuvazisiyle işbirliğine giden kendi burjuvazisi kadar; mücadelesini Türkiye işçi ve emekçilerinden ayırmaya, iki halk arasına ayrılık tohumları ekmeye çalışan küçük burjuva milliyetçi akımları da elinin tersiyle bir kenara iterek; Türkiye işçi sınıfı ve emekçileriyle proletaryanın örgütlenmeleri içinde en sıkı örgütsel birliği geliştirerek kendi gerçek kurtuluşlarını sağlayabilirler. Kürdistan işçi ve emekçilerinin çıkarları bu sıkı örgütsel birlikte yatmaktadır. Nasıl ki, her ulustan burjuvazi kendi sınıf çıkarları doğrultusunda işbirliği ve dayanışmaya gidiyorlarsa; işçi ve emekçi sınıflar da kendi sınıf kardeşleriyle böyle bir birlik ve dayanışmaya gitmelidirler."

si gerektiğini açığa çıkardı. Çünkü, ulusal sorunda burjuvazi, Lenin'in işaret ettiği gibi: "Ezilen ulusların burjuvazisi, işçileri aldatmak için ısrarla ulusal kurtuluş sloganlarına başvurur, iç politikalarında bu sloganları egemen ulusun burjuvazisi ile gerici anlaşmalar yapmak için kullanırlar." (Ulusların Kaderini Tayin Hakkı. sf. 154) Bugün, Irak Kürt burjuvazisinin yaptığı tam da budur. Biryandan IKDP temsilcisi ve Talabani emperyalizm ve Türkiye burjuvazisi ile pazarlık yaparken öte yandan Barzani, Saddam'la pazarlığı bu kozu kullanarak yürütüyor.

Başka türlü olmasına da

olanak yok. Ezilen ulus burjuvazisi kendi sınıfsal gelişimi için, kendi işçi ve emekçilerinin aleyhine, emperyalist sermaye ile işbirliğine girmekten başka yol bulamıyor. Emperyalist sermayenin karakteri buna izin vermiyor. Uluslararası mali sermaye ezen ve ezilen ülkelerin burjuvazileri arasında bir yakınlaşma doğurur.

"Sömürücü ülkelerin burjuvazisi ile, sömürgelerin burjuvazisi arasında bir ölçüde yakınlaşma olmuştur, öyleki, sık sık ve belki de çoğu durumda, ezilen ülkelerin burjuvazisi, bir yandan ulusal hareketleri desteklerken, aynı zamanda, emperyalist burjuvazi ile anlaşma halindedir, yani

emperyalist burjuvazi ile birlikte devrimci hareketlere karşı ve devrimci sınıflara karşı savaşım vermektedir." (UKTH-Sf. 234-235)

Lenin'in bu belirlemesi, Kürt burjuvazisinin tutumu ile bir kez daha kanıtlanmış olmaktadır. Gerçekten de, Kürt burjuvazisi bir yandan kendi ulusal kurtuluş hareketini örgütlerken, öbür taraftan emperyalizm ve bölge burjuvazisiyle pazarlık yapıyor, onunla yakınlaşıyor ve anlaşabildikleri takdirde devrimci hareketlere karşı bir mücadeleye girişebileceğini beyan ediyor.

K. KÜRDİSTAN'DA REFORMİZM İFLAS ETTİ

Bütün bunalımların ilerici ve yararlı yönü vardır. Çünkü, bunalımlar ikiyüzlülüğün, sahtekarlığın peçesini yırtıp atar; derinlerde saklanmış kimlikleri, çelişkileri, uzlaşmazlıkları su yüzüne çıkartır, kokuşmuş, soysuzlaşmış ne varsa ortaya serer. Körfez bunalımı ve onu izleyen savaş, savaş sonrası gelişmeler de bu rolü oynadı.

Hatırlanacaktır, Saddam'ın yıkılmasının an meselesi olduğu Güney Irak'ta Şiiilerin, Kuzeyde IKDP ve Kürdistan cephinin insiyatifi ele geçirdiği zaman diliminde, Kürdistan'ın kurulmasına artık kesin gözüyle bakılıyordu. Tam bu sırada Özal, böyle bir

gelişmeye yeşil ışık yaktığını ima ediyor ve Kürtçe üzerindeki yasağı kaldırdığını açıklıyordu. Bu gelişmeler çerçevesinde Stockholm Konferansı toplanmış ve bu konferansta bazı örgütler Özal'a övgüler yağdırmaya başlamışlardı. Birçok örgüt reformist yüzünü açığa çıkararak, özerkliğe de razı olduklarını, dil konusundaki tutumu nedeniyle Özal'ın demokratlığını vs. açıklamaya başlamışlardı.

Ama çok geçmeden, Özal'ın oltasındaki bu küçük "yem" in bile sahte olduğu ortaya çıktı. Özal'ın ne kadar "Kürt dostu" olduğu Kuzey Kürdistan'daki icraatlarından belli oluyordu. En son Vedat Aydın olayı ve arkasından "Sınır Ötesi Harekat" bu konuda yeterince aydınlatıcı oldu. Böylece, küçük burjuva milliyetçi akımların Kürt halkına ne derece doğru önderlik yapabilecekleri de anlaşılmış oldu.

Kürdistan'ın işçi ve emekçileri, ezen ulusun burjuvazisiyle işbirliğine giden kendi burjuvazisi kadar; mücadelesini Türkiye işçi ve emekçilerinden ayırmaya, iki halk arasına ayrılık tohumları ekmeye çalışan küçük burjuva milliyetçi akımları da elinin tersiyle bir kenara iterek; Türkiye işçi sınıfı ve emekçileriyle proletaryanın örgütlenmeleri içinde en sıkı örgütsel birliği geliştirerek kendi gerçek kur-

"Sömürücü ülkelerin burjuvazisi arasında bir ölçüde yakınlaşma olmuştur, öyleki, sık sık ve belki de çoğu durumda, ezilen ülkelerin burjuvazisi, bir yandan ulusal hareketleri desteklerken, aynı zamanda, emperyalist burjuvazi ile anlaşma halindedir, yani emperyalist burjuvazi ile birlikte devrimci hareketlere karşı ve devrimci sınıflara karşı savaşım vermektedir."

tuluşlarını sağlayabilirler. Kürdistan işçi ve emekçilerinin çıkarları bu sıkı örgütsel birlikte yatmaktadır. Nasıl ki, her ulustan burjuvazi kendi sınıf çıkarları doğrultusunda işbirliği ve dayanışmaya gidiyorlarsa; işçi ve emekçi sınıflar da kendi sınıf kardeşleriyle böyle bir birlik ve dayanışmaya gitmelidirler.

K.Kürdistan'da süregelen devrimci çıkışlar ve G.Kürdistan'a yapılan saldırı, ezilen ulusun kurtuluşunun ezen ulusun işçi ve emekçileriyle mücadele ve örgütsel birliğinden geçtiğini her geçen gün daha çok kanıtıyor.

Bu birliğin örülmesi her geçen gün daha yakıcı hale geliyor...

Taylan IŞIK

SOVYETLER BİRLİĞİ'NDE

19 Ağustos'ta partinin devrimci kanadının önderliğinde, Kızıl Ordu'nun reformist yönetime karşı giriştiği eylem kendi hataları sonucu başarılı olmadı. Eylem, tüm dünyayı bir an ayağa kaldırdı. Her sınıf ve ülke kendi yönünde ayağa kalktı. Emperyalistler, tam bir bütünlük içinde ve koro halinde yeni yönetime karşı tutum aldılar. ABD Emperyalizminin başkanı Bush yeni yönetimi tanımayacağını ve Sovyetler Birliği ile ilişkileri "gergin" tutacağını açıkladı. Diğer Batılı emperyalistler ve Doğudaki emperyalist ülke Japonya da, Sovyetler Birliği'ne karşı ekonomik ve politik bir ablukaya başvurma kararı aldılar. Emperyalistler, zaten hiç ara vermedikleri "soğuk savaş" politikasını üç gün içinde iyice yoğunlaştırdılar. Emperyalistler yaptıkları anti komünizm propagandasını en üst düzeye çıkardılar. Emperyalist devletler durup dururken bir an tüm dünyayı "gerginleştirdiler". Halbuki, yeni yönetim, dünya da gerginliği artıracak her hangi bir demec vermemişti ve amaçları da bu değildi. Bu da gösteriyor ki, dünyayı tehdit eden ve sürekli olarak silahlandıran emperyalist devletlerdir.

Sovyetler Birliği'nde, tahrip edilen sosyalizmin kazanımlarını korumak ve ülkeyi dağılmaktan kurtarmak amacıyla gerçekleşen hareket karşısında, yalnızca emperyalistler değil, onların BM sekreteri olan Perez De Ecuellar denen kapitalizmin pisliği de anti-komünizm yöntemlerine başvurdu. Kapitalist dünyadaki tüm gerici güçler, sosyalizme karşı cephe aldılar. Bu, onların sömürücü ve soy-

guncu doğalarına uygundur. Gene TC Devleti ve burjuva çevreler, eylem boyunca, yönetimden uzaklaşan reformistlere gözyaşı döktüler ve yoğun olarak Sovyetler Birliği'ne karşı, sosyalizme karşı düşmanlık ettiler. Bu da faşizmin kapitalizmin doğasına uygun olanıdır. TRT'nin ağzı salyalı faşist spikerler, yüzlerindeki ifadelerle bile tavırlarını ortaya koyuyorlardı. Anti-Komünist gerici Türk burjuva basını Cumhuriyet Gazetesinden, Hürriyetine kadar, tüm yazarları ile sosyalizme olan sınıfsal ve politik kinlerini kustular. Onlar, Sovyetler Birliğinde komünizm ideallerinin ölmediğini gördükçe daha da kuduruyorlardı. Ve kudurmuş bir durumda kaleme sarıldılar. Türkiye ve Kürdistan proletaryası, bu özgürlük ve sosyalizm düşmanı burjuva basına devrimle birlikte el koyarak (kamulaştırarak) emekçi kitlelerin haber alma özgürlüğünü güvence altına alacaktır. Tüm özel mülkiyetle birlikte, basın yayın tekeli ve özel mülkiyeti ortadan kaldırılmadan, kesinlikle emekçi kitleler düşünce özgürlüğünü güvenceye alamazlar. Hemen hemen tümü faşist diktatörlüklerinin işbirlikçisi ve ilhakçı, şoven olan ve MİT'in sözcüleri olan türk burjuva basını özgürlüğün ve demokrasinin düşmanıdır.

Sovyetler Birliği'nde ki son gelişmeler karşısında Türk reformistlerinin tutumu ne oldu, ne olacaktı. Onların tutumu efendileri burjuvaların tutumundan farklı değildi. Reformistler, basında yayınlanan demeclerinde girişilen devrimci eyleme karşı tavır aldılar. Bunlardan Haydar Kutlu yapılan

eyleme "açık olarak karşı" tavır aldı. Her zaman söylüyoruz, bu burjuva uşakları, anti-sosyalizmde kendi efendilerinden daha ileri gidiyorlar. Haydar Kutlu ve partisi bir kere daha emperyalistlerin, gericiilerin korosuna katılarak ve onlardan daha fazla sosyalizm kervanına karşı havlayarak kendilerinin yasallaşmasını sağlamaya çalışıyor. Böylece, reformistler bir kere daha anti-sosyalizm yaparak, işçi sınıfı içindeki sermayenin toplumsal dayanakları olduklarını göstermiş oldular. Nasıl bütün kapitalistler, emperyalistler ve tüm gerici güçler Sovyetler Birliği'nde sosyalizm değerlerini savunanlar karşısında birleştiyse, aynı biçimde tüm Türk reformistleri de (MİT ajanı Doğu Perinçek de içlerinde) anti-sosyalizm ilkesi temelinde ortak tutum aldılar. Eğer sermaye egemenliğine karşı mücadele, reformizme karşı mücadele ile birleşmezse, sosyalizm davası başarıya ulaşamaz.

Peki tüm emperyalist güçler, kapitalistler ve gerici güçler neden bu kadar yaygara kopardılar. Onları bu kadar öfkeliendiren neydi. Hiç şüphesiz ki, onları bu kadar endişeliendiren şey, Sovyetler Birliği'ndeki reformistlerin belki de bir daha gelmemek üzere politik yönetimi yitirme kaygısıydı. Çünkü, sosyalist ülkelerdeki reformistler, sosyalizmin tahrip edilmesi ve kapitalizmle bütünleşmesinin son temsilcileridirler. Eğer onlar da giderse, tüm emperyalist planlar suya düşerdi. Diğer bir neden ise, Sovyetler Birliğinde başlayan devrimci eylemin, giderek tüm sosyalist ülkelere yayılma ihtimali ve sosya-

MÜCADELE DEVAM EDECEK

lizmin yeniden dünya çapında ayağa kalkma olanağının doğmasıydı.

OLAĞANÜSTÜ HAL DEVLET KOMİTESİ'NİN HATALARI NEYDİ?

19 Ağustos'ta politik yönetimi ele geçiren komite, eyleme giriştiği andan itibaren kararlı davranmadı. Böylesi önemli ve tarihi bir eyleme girişen Komiteyi bu kadar kararsızlaştıran neydi, bunu anlamak epey zor. Bu eylemi destekleyen komünistler olarak, komitenin tüm gücünü kullanıp gerici direnişi ezmesini bekliyorduk ve umuyorduk. Bu kadar büyük askeri gücü harekete geçiren Komitenin gücünü kullanmaması olacak şey değildir. Yoksa neden, emperyalistlerin ileri sürdükleri gibi, reformist batı uşağı Yeltsin'in ve bir avuç gerici küçük burjuvanın son derece zayıf direnişi değildir. Kesinlikle neden bu değildir. Kızıl Ordu'nun, uluslararası koşulları uygun bulmayıp desteğini geri çekme olasılığı olabilir. Çünkü, gericileri bir gecede ezmek işten bile değildi. Bunu kesinlikle yapmadılar. Bunun diğer nedenlerini ilerde daha açık olarak göreceğiz. Ama, peki o halde sonuna kadar götürülmeyecek bir eyleme neden girişildi? Bu, sıradan bir eylem değildi ki. Böylesi büyük sonuçları olan eylem yarı yolda bırakılmaz. Komite üyelerinin en büyük hatalarından biri kararsız olmaları oldu. Diğer hataları, Sovyet proletaryasını sokağa dökmemeleri oldu. Bu, hatalarının temelidir. Daha önce de belirttik, sosyalist ülkelerde proletarya, politik konumdan aşağıya düştü. Meydana gelen tüm

olumsuzlukların temelinde yatan olgu budur. Proletarya, tüm toplumun önünde, önder görevini yerine getirmediği girişilen hiç bir hareket başarıya ulaşamaz. Burada, iki taraflı hata var. Biri, Komite üyelerinin proletaryayı sokağa dökmemeleri iken diğeri de, proletaryanın gelişme karşısında tavırsız kalmasıdır. Sosyalist ülkelerde küçük burjuva politik çevreler son derece aktif durumdayken, buna karşın sosyalizmin öncü ve temel gücü olan proletarya ise tarihinin en pasif durumunda bulunuyor. Eğer, sosyalizmin kazanımları tahrip ediliyorsa bunun en büyük suçu, kendi sistemini savunamayan proletaryaya aittir, başka bir kesime değil. Proletarya artık, bu edilgen, yanlış tutumundan kurtulmalı ve Ekim Devrimi yıllarındaki gibi tüm gücünü ortaya koymalıdır. Uluslararası koşullar ve gelecek proletaryaya böylesi bir tarihi görev yüklemiştir. Sosyalist ülkelerde, proletaryadan başka ve O'nun gerçek komünist yoldaşlarından başka kimse de sosyalizmin çıkarlarını koruma ve sosyalizmi yaşatma eylemine girişmez. Sosyalist ülkelerde her şey, proletaryanın yeniden ayağa kalkmasına bağlıdır.

Sovyetler Birliğinde 19 Ağustos'la başlayan olaylar neyi göstermiştir. Herşeyden önce, sosyalizmi tahrip edip, kapitalizme bütünleşmek isteyen reformistlerin bu girişimlerinin öyle kolay kolay başarıya ulaşamayacağını. Reformistlerin yolları bir gün kesilecektir. Sosyalist proletarya, Marksist-Leninist güçler, Kızıl Ordu sosyalizmin kazanımlarından öyle kolayca vazgeçilmesine göz yumma-

yacaklar. Mücadele bundan sonra da devam edecektir. Daha önceki yazılarımızda da belirttik. Sosyalist ülkelerde, devrimle birlikte sömürücü burjuvazi ortadan kesinlikle kaldırıldı. Sosyalizm, burjuvazi karşısında kesin zafer sağladı. Ancak, küçük burjuvazi uzun dönem sosyalizm altında yaşamaya devam etti. Gerçi daha sonra, küçük burjuvazinin de ekonomik konumu özel mülkiyetin kaldırılması ile ortadan kaldırıldı. Ancak, yüzyıllar boyu alışkanlıklar edinen küçük burjuvazi düşünceleri, davranışları ve toplumsal yaşamı ile yaşamaya devam etti. Sosyalist ülkelerde yapılan kültür devrimi, küçük burjuvazinin tüm düşünce sistemini değiştiremedi. Küçük burjuvazi proletarya iktidarına boyun eğerek, sosyalizmden yana gözükersen bugünlere kadar geldi. Sonuçta hepimizin bildiği gibi yönetimleri ele geçirdi. Bu durum, geçicidir. Küçük burjuvalar bugünkü politik konumlarını uzun süre koruyamazlar. Onlar ya toplumun tüm sosyalist güçlerini ezecek, kapitalizmle bütünleşirler ya da proletarya, sosyalist güçler onları kesin olarak ezecektir. Bundan sonra sosyalist ülkeleride proletarya ile küçük burjuvalar arasında kanlı kavgalı olaylar olacaktır. Sosyalizmin bugünkü sorunları geçicidir. Gelecek sosyalizmdir. Sovyetler Birliğinde 19 Ağustos'ta girişilen eylem bunun böyle olacağını bir kere daha gösterme bakımından önemlidir.

Olaylar son derece öğretici olmuştur.

22 AĞUSTOS 1991

HAK VERİLMEZ ALINIR VERİLMEDİ ALDILAR

On yıldır uygulanan politikalar sonucu emperyalizme olan bağımlılık ilişkileri daha büyük boyutlara ulaştı. 16 milyar dolar olan dış borç 50 milyar dolara, dış kredi faizleri yıllık 10 milyar dolara, iç borç yükü 100 trilyona ulaştı. İşbirlikçi tekelci egemenlik politik ve askeri planda da emperyalizmin boyunduruğunda güçsüz bir öküzün batağa saplanması gibi saplandı. Serbest piyasa ekonomisi adı altında, serbest sovgun, vurgun, rüşvet ve ahlaksızlığı temel bir politika haline getirdi. Emperyalist tekellere ülkemizin yeraltı, yerüstü bütün zenginliklerini peşkeş çekiyor, hertürlü ithalatı serbest bırakıyor. Hayali ihracat, vergi iadesi, döviz kurlarıyla emperyalizme tatlı karlar sağlıyor. Ama emperyalist tekeller doymuyor, daha fazla kâr, daha fazla vurgun istiyorlar. Tekelci egemenlik iktidarını sürdürebilmek için ülkemizi ucuz emek cenneti ilan ediyor, özelleştirme adına yabancılaştırmayı gerçekleştirerek emperyalist tekellere minnet borcunu ödemeye çalışıyor. Ancak emperyalist tekeller ve işbirlikçileri kâra doymuyor daha fazlasını, ülkemiz ekonomisinin temelini oluşturan tüm kârlı işletmeleri haraç mezat elde etmek istiyor. Sadece istemekle kalmıyor. İşletmelerin

rasyonel hale getirilmesi kârlılığın artırılması için ileri teknoloji getireceğini ileri sürerek işçi sayısının azaltılmasını, sendikaların kârlılığı artırmanın araçları olmasını, işçi ücretlerinin düşürülmesini emrediyor. İşbirlikçi uşakları da uyguluyorlar.

Eski MESS başkanı bugünün devlet başkanı, emperyalist tekellerden aldığı talimatlarla temsil ettiği işbirlikçi tekellere talimatlar yağdırıyor. Ne diyor eski Mess başkanı "bu politikalarından geri dönüş yok. Özelleştirme ne pahasına olursa olsun gerçekleştirilecek, asgari ücrette çalışacak yedek EMEK ordusu varken, daha az ücrete çalışmak için can atanlar varken, yüksek ücret verilemez, sonra bizi kurtar diye ağlamayın "arkasından ekliyor" bizim alternatifimiz yoktur. Varsa çıksın, söylesinler," Evet, MESS başkanı kapitalistlerin sınıfsal çıkarları açısından doğru söylüyor ve sınıfın çıkarlarına uygun politikalarını hiçbir taviz vermeden uygulamak istiyor. Tekelci kapitalizm altında başka burjuva çözüm şimdilik alternatif olarak görünmüyor, görüneceği de yok. Alternatif sistemi değiştirmektir, alternatif proleter çözümdür, SOSYALİZM' dir.

İşbirlikçi tekelci sermaye egemenliğinin, işçi ve emekçi

yığınlara verecek hiç birşeyi, kitleleri burjuva düzene bağlayacak yetenekleri yok. Sistem tıkandı, kriz hergün büyüyor. Bu krizi geçici olarak aşmalarının bir tek yolu var, yine emekçi halk yığınlarının kazanımlarını ortadan kaldırmak. Ve bunun adımlarını da arka arkaya atıyorlar. Yaygın işçi kıyımı bu politikaların sonucudur. Sendikasılaşdırma, devrimci demokratik örgütlenmeleri dağıtarak kitlelerin örgütsüz, hak arayamaz yığınlar haline getirilmesi tekelci burjuvazinin en büyük talebidir. Vehbi Koç, muhalefet partilerine gönderdiği mektuplarda bu özlemlerini dile getiriyor. Yine TİSK başkanı Refik BAYDUR E. İnönü ile yaptığı görüşmede basına da yansıyan açıklamasıyla "duygusal davranmaya gerek yok. İşçiye ihtiyaç duyarsak alırız, ihtiyacımız kalmazsa atarız." Ne demek istiyor? Refik Baydur. Erdal bey sınıfsal çıkarlarımıza uygun olan budur. Lütfen oy almak için politikalarımızdan taviz vermeyin, politik, sınıfsal davranın Gerçekten de böyledir. Politikada duygular değil sınıfsal çıkarlar temel alınır. Hoş Erdal İnönü ve SHP'de duygusal davranmıyor, işçi ve emekçileri kandırmanın timsah gözyaşlarını döküyor.

Şimdi buradan Şişe Cam

işçilerinin çalışma hakkının gaspını geri almak için 21 gün süren yiğit direnişini daha iyi açıklayabiliriz. Zira bir olguyu açıklayabilmek için onun nesnel zeminlerini, sosyal, siyasal nedenlerini irdelemek, açığa çıkarmak ve bu temel üzerinden çözümler üretmek gerekiyor. Bilimsel sosyalistler, sadece sonuçlar üzerine politika yapmazlar, nedenlerini de ortaya koyarak bu nedenlere karşı savaşırlar. Buraya kadar yapmaya çalıştığımız mevcut durumun nesnel zeminlerini, nedenlerini ortaya koymaktı, bundan sonra da sonuçlar ve çözümleri açıklamaya çalışacağız.

Tekelci sermaye egemenliği bütün cephelerden işçi sınıfımıza ve emekçi halklara karşı uzlaşmaz bir savaş sürdürüyor. Sınıflar savaşının yasası bu. Bunu yadırgamıyoruz. Bizler de bu uzlaşmaz sınıf sa-

vasına kendi cephemizden bütün yönleri ve biçimleriyle hazır olmalıyız.

P. Bahçe Şişe Cam İşçileri, tüm işçi sınıfımıza yönelen (TENKİSAT) çalışma hakkının gaspı ve sendikasızsızlaştırma saldırısına karşı çıkararak örnek bir tutum ortaya koydu. Böylece tüm Türkiye ve K.Kürdistan işçi sınıfına nasıl mücadele edileceğini gösterdi. Bu durum şişe cam işçileri şahsında tüm sınıfa yönelik saldırının en kapsamlı ve genel tenkisatların başlangıcı durumundaydı. Gerçi daha öncede tenkisatlar oldu. Bundan sonra da bu tür saldırılar yaşanacaktır.

Tarih P. Bahçe şişe cam işçilerinin omuzlarına tüm işçilerin sınıfsal tavrının sorumluluğunu yüklemişti. P.Bahçe cam işçileri bu sorumluluk bilinci ile davrandı. Proletaryanın, burjuvazinin saldırısı kar-

şısında nasıl cevap vermesi gerektiğini dosta düşmana gösterdi.

DİRENİŞ NASIL BAŞLADI

Bir önceki sayımızda grevden sonra sözleşmeyi değerlendiren cam işçisi arkadaş, yayınlanan yazıda olumsuzluklara işaret ederken aynen şöyle diyor ve ekliyordu." Bu düşünceler sadece benim değil cam işçilerinin çok büyük bölümünün düşünceleridir."

"Hak elde etmenin en uygun olduğu dönem toplu-iş sözleşme dönemidir. Halbuki biz bu dönemde bırakın yeni haklar elde etmeyi mevcut haklarımızdan bile büyük kayıplar verdik. Sendika işverenin saldırıları karşısında pasif tutum takınarak en temel maddemiz olan iş güvencesinden taviz verdi. Daha greve çık-

madan 14 gün önce 3 vardiyanın 4 vardiyaya çıkarılmasını kabul etti. 8 saatlik çalışma süresini 6 saate düşürdü. Sendika işverenden hak kopartmayınca işçilerden kopartıp, diğer işçilere verme yolunu izledi. Protokolün imzalanmasını sözleşmeden sonraya bırakarak işverenin insafına bıraktı. Oysa 18 bin TL saat ücretinden 7.400 TL iş güvencesi için düşürülmüş olmalı, zira bize danışılmamıştı bile, daha sonra 18 işçi arkadaşın işten çıkarılmasına gerekli tepki gösterilmemişti. Tüm bunlar işvereni böyle bir saldırı için cesaretlendirdi."

Evet 21 günlük direniş döneminde DEVRİMCİ EMEK olarak direnişin içinde zaman zaman önünde olduk bu esnada görüştüğümüz işçilerin tamamına yakınının bu düşünceleri tekrarladıklarına şahit olduk.

Cam işçileri böyle düşünüyorlardı. Özellikle sendikaları KRİSTAL-İŞ genel merkezini suçluyorlardı. Şube yönetimini ise genel merkeze yeterince tepki gösteremediği için kızıyor "iyi niyetli ama pasif, iyi niyet herşeyi çözmüyor." diye eleştiriyorlardı.

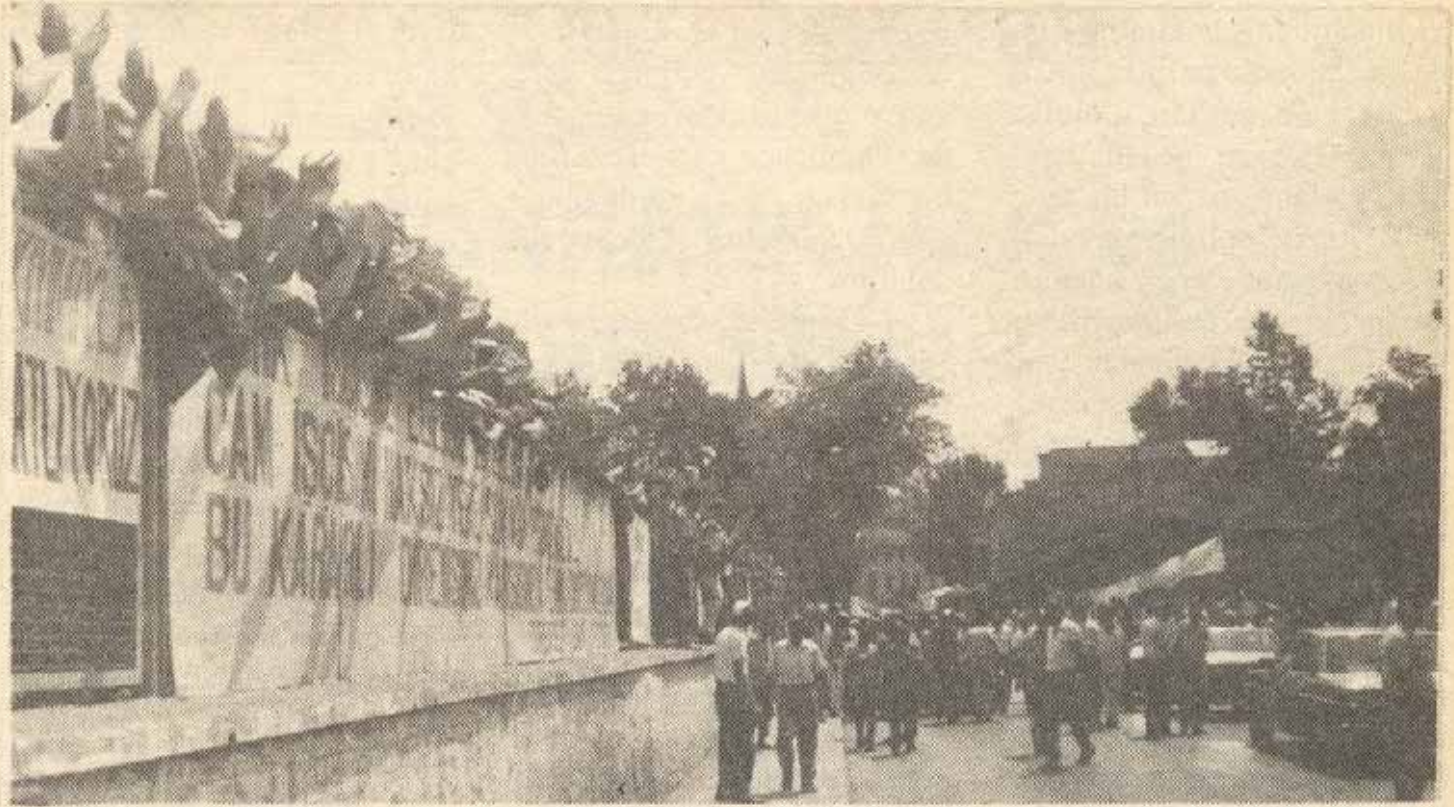
Oysa sorun ne sadece KRİSTAL-İŞ sendikasının ne de cam işçilerinin sorunudur. Sorun tüm işçilerin sorunudur. Zira sadece tenkisat olayını cam holding gerçekleştiriyor. Tenkisat sorunu da tüm kapitalistlerin sorunu. Bu da doğrudan yukarıdan aşağıya doğru tekelci kapitalistleri temsil eden devlet politikasın-

dan kaynaklanıyor. TİSK başkanı bütün işverenleri temsil eden sendika konfederasyonu olarak işverenler sendikasının tavrını ortaya koydu. "Duygusal davranmaya gerek yok. İhtiyacımız varsa işçi alırsız, yoksa atarsız" bu açıklama bütün kapitalistlerin düşüncesidir ve uygulanmaya kondu. 634'ü Paşabahçe'den olmak üzere cam holdinge bağlı iş yerlerinden 1500 işçiyi işten attı. İlk direniş Sinop'tan başladı. Sinop işçileri son derece olumlu tavır koyarak üretimden gelen gücünü kullandı. Fakat Kristal-iş sendikasına bağlı diğer iş yerleri Çukurova-Mersin - Çayırovo - Topkapı - Tekirdağ - Kırklareli P.Bahçe, işyerinden Sinop işçileriyle koordineli dayanışmaya girmeyince Sinop başta olmak üzere diğer iş yerlerinde de kısmen sürdürülen direniş kırıldı. Birçok işçi işten atıldı. Gerçi Sinop işçilerinin direnişi kendi güçlerine dayanarak sürdürmeleri gerkirdi ancak Sinop cam işçilerinin birçoğunun aynı zamanda küçük toprak sahibi olmaları direnişin kırılmasında büyük bir etken. Burada ortaya konması gereken esas sorun ise Kristal-iş sendikasının neden diğer işçilerle koordineyi sağlayıp topyekün tavır koymadığıdır. Daha da ileri giderek Türk-iş de birliği savunanlara sormak gerekir TÜRK-İŞ şurekasını genel kurullarda desteklemeye rağmen, neden TÜRK-İŞ bunca kıyım karşısında bir tutum koymadı. Sadece gazetelere demeçler vererek "yapıl-

mamalıdır, edilmemelidir" şeklinde açıklamalarla yetindi. Böylece birlikten ne anlaşılması gerektiğide ortaya somut bir şekilde çıktı: MÜCADELE BİRLİĞİ.

P. Bahçe'de ise durum çok daha farklıydı. Gerek bölgenin yapısı gerekse İstanbul gibi metropol bir şehirde olması, direnişin başarıyla sonuçlanmasında temel etkenlerdi. Bölge halkının çok büyük bir bölümünün aynı yörenin insanlarından oluşması, P.Bahçe halkının sosyal yaşam açısından aynı yerlerde buluşması, bölge insanların iç içe geçmesi, birbirleriyle yakın aile bağları ve büyük bir bölümün yöredeki cam-tekeli ve kundura fabrikalarında çalışmalarını doğrudan bu fabrikaları etkiliyor. Kısacası kendi içinde yoğunlaşmış bir halkın dayanışması, başarının temel ögesi durumunda. Buna bölge halkının cesaret, atılganlık ve kavgacı özelliği de ilave edilmelidir. Burada diğer önemli konu da esnafın ortaya koyduğu tavrıdır. P.Bahçe esnafı ve diğer bölge esnafları işçilerle birlikte cam holdinge karşı kavgaya verdiler.

Birincisi, P.Bahçe esnafını temel olarak bölgede çalışan işçi ve emekçi yığınları ayakta tutuyor. Bir diğeri de P.Bahçe esnafının bir çoğu sermayesini işçilikten elde etmiştir. Kısaca söyleyecek olursak bir çoğu bölgedeki fabrikalarda çalışmış ya emekli olmuş dükkan açmış ya da tazminatını alarak bu işe başlamış. Onun için işçiliğin ne olduğunu bili-

yorlar. Ancak yine P.Bahçe işçi ve emekçi halkı, sınıfsal tarihlerinden esinlenerek yola çıkıyor ve eylemlerini zenginleştiriyor.

Zonguldak maden işçilerinin kadınlarıyla, çocuklarıyla omuz omuza mücadelesi, esnafın Zonguldak işçisiyle kenetlenmesi, Kürdistan'daki halk hareketlerinin zenginleştirilmiş örnekleri diyebiliriz. Özellikle cam işçilerinin kadınları, çocukları, yaşlılarıyla ortaya koydukları mücadele işçi sınıfımızın tarihinde yerini alacak nitelikteydi.

Direnişin ilk günlerinden itibaren cam işçilerinin haklı mücadelelerini bütün gücüyle destekleyen **DEVİRİMCİ EMEK** çalışanları direnişin kazanılmasına kadar eylemlerin içinde desteklerken, birçok eylemde eylemlerin yönetimine de katıldı. Özellikle kadınların ilk günlerde yolu trafiğe

kapatmaları polis'in dağıtma girişimine karşı D.Emek taraftarlarının kadınlar içerisinde çalışma ve yönlendirmesiyle konulan tavır, bu girişimi boşa çıkardı. Polisin yolu açma ve kadınları dağıtma girişimine kadınların arabalarının önüne yatarak "bizi öldürmeden geçmesiniz, açlıktan onursuzca ölmektense şerefimizle böyle ölürüz" şeklindeki cevapları kadınların ne kadar kararlı olduklarını gösteriyordu. Çocuklarını muhasebe bölümünün kapılarına bırakmaları "alın bu çocuklara artık siz bakın" şeklindeki tepkileri, birçok insanın yüreklerini kopardı. İhtiyar kadınlar, erkekler kendilerini tutamadılar, ağlamaya başladılar. İşte yine böyle bir anda D.Emek çalışanları analarıyla, babalarıyla, kardeş ve çocuklarıyla" ağlamak yok direnmek var" şiarını yükselterek mücadele yolunu göster-

di. Bütün bu çalışmalar içerisinde, teslimiyetçi sendika yöneticileri, direniş sırasında sendikanın köllüklü görevlileri vasıtasıyla özellikle arkadaşlarımızı engellemeye çalıştılar. Birçok keresinde de polisle karşı karşıya bıraktılar. Daha sonraları ise sendika yönetimi insiyatifin uzlaşma zeminlerini aşacağını anladığında doğrudan polisle işbirliği yaparak devrimcileri kendi elleriyle polise teslim etti.

Uzlaşmacı sendikacılar biling düzeyi geri olan işçilere ve bölge halkına (bizim davamız ekme kavgası bizim siyasetle işimiz yok) propagandasını yayarak partiler üstü sendikacılık yaptılar. Sanki ekmeğin suyun fiyatını belirleyen bir politika ve politik iktidar yokmuş, sanki tanrı böyle istediği için böyle oluyormuş gibi. Elbette bütün bunları kendileri de biliyorlardı veya

yapılan direnişde kim ne derse desin iktidarın politikasını işlemez hale getirme politika-sıydı. Öyleyse neden böyle söylüyorlardı, neden bir taraftan "bizim politikayla işimiz yok, davamız ekme kavgası" deyip burjuva politikacılarına çağrılar, yaltaklanmalar yapı-lıyordu. Besbelliki düşmanlık-ları devrimci politik güçlere karşıydı. Hertürden kburjuva artığı politikacı, işçileri kandırmaya "aracı" olarak işçile-rin direnişini kırmak isterken; devrimci politik güçlerin tavrı, direnişin sınıfsal kazanıma dö-nüştürülmesi için elbette dire-nmekten yana olacaktı. Ama bunun da bir bedeli vardı. İşte uzlaşmacı sendikacılar bu be-deli göze alamadılar ve polisle işbirliği yaparak devrimciler-le, sosyalistlerle işçi ve emek-çi yığınların bağıni kopar-mak, arasına set çekmek iste-diler. Tıpkı düzenin kolluk kuvvetleri gibi davrandılar. Bütün bunları söylerken ne sendika yöneticilerini karala-mak gibi bir niyetimiz var, ne de bir kinimiz.

Herşeyden evvel bilince çıkarılması gereken; tekelci burjuvazinin ekonomik, siya-si çıkmaz içerisinde, cam iş-çileri özelinde tüm işçi sını-fına açık savaş ilan etmiş ol-masıdır. Tekelci burjuvazinin gerek seçimleri göz önünde bulundurarak, gerekse bölge-nin birleşik ve direngen mü-cadelesini düşünerek geri çe-kilmesi bizleri aldatmamalıdır. Bugün için saldırı püs-kürtülmüştür ancak, saldırı her an gündemde tutularak

uygun koşullar aranacaktır.

Bugünden yapılması gere-ken, olumsuzlukları gidermek-tir. Paşabahçe cam işçilerinin direnişinde gördüğümüz olumsuzluklarda şöyle sırala-nabilir.

1- Toplu iş sözleşmesi dö-neminde sözleşme komiteleri, Grev komiteleri olduğunu bili-yoruz. Ancak bu komiteler doğrudan sendikanın deneti-minde olan komitelerdi ve Sendika ne derse onu uygula-yan bilinç düzeyi düşük, kan-dırılmaya müsait insanlardan oluşuyordu. Direniş sürecinde sendikanın bunca olumsuz tavrına devrimcilerin müdaha-lesi sonucu, devrimci işçiler insiyatif sahibi olabildiler. Ay-rica kadınların ve halkın uz-laşmaz tutumu sendikayı tesli-miyet çizgisinden uzaklaştırdı. Bunun için bugünden yarına her türlü mücadele biçimini sürdürecektir devrimci işçi ko-miteleri, konseyleri, meclisleri oluşturulmalı. Fabrika işgali ve direniş dönemlerinde doğ-rudan (Toplu iş sözleşmeler-den başlayarak işçilerin her türlü sorunlarına sahip çıkacak işgal, Direniş, Savunma, Saldırıyı da içine alan, sınıfsal temelde her türlü mücadeleyi götürecektir komiteler oluşturul-malıdır.

2- Paşabahçe Cam İşçileri, Sendikalardan, Konfederas-yonlardan gereken desteği ala-madı hatta kendi iş kolundaki işçilerden bile yeterli desteği alamadı. Cam işçilerini des-tekleyenler doğrudan sınıf bi-linçli devrimci, sosyalist işçi, emekçi, gençler ve yöre esna-

fıydı. İşçilerin desteği, sendi-ka çevreleri ve halk tarafından yadırganmadı. Esnafın deste-ğide yadırganmadı, ancak öğ-renci gençliğin ve sosyalist yayınların desteğinden öcü gi-bi korkutulmaya çalışıldı. O korkuyla çok yanlış şeylerde yapıldı. Sendikalar Platformu-nun, Siyasi Dergilerin gelece-ği gün, halkın fabrika önünden uzaklaştırılması tam bir prava-kasyondur. Niyet ne olursa ol-sun, sonuç budur. Devrimci-lerle halkın arasına set çekme-dir. Unutulmamalıdır, örgütlü güç yenilmez, örgütsüz-öncüsüz devrim olmaz.

3- Paşabahçe esnafının, iş-çilerin eylemlerini aktif bir şe-kilde desteklemeleri bir yanıy-la kendi varlıklarını sürdürme anlayışından kaynaklansa da genelde küçük burjuvazinin Demokratik Halk Devriminin ittifak güçleri arasında sayıl-masını doğrulayan somut bir durumun ifadesidir.

4- Cam işçilerinin direnişi, tüm sınıfa yönelik bir saldırıyı püskürttü. Bütün emekçi halk kesimi, işçi sınıfının her türlü mücadelesini desteklemelidir; çünkü kendi kurtuluşuyla bir-likte tüm ezilenlerin kurtuluşunu gerçekleştirecek, çağımı-zın en ileri, modern devrimci gücü işçi sınıfıdır.

YAŞASIN İŞÇİLERİN

MÜCADELE BİRLİĞİ

PAŞABAHÇELİ BİR İŞÇİ

KÜÇÜKÇEKMECE BELEDİYESİNDE MEVCUT OLAN SORUNLAR:

DEMOKRATİK HAK ve TALEPLERİMİZ

1. İşçi alımında işverenin sendikaya haber vermeden; toplu iş sözleşmesinde belirtilen işçi alımı için imtihan komisyonları kurulmadan işçi alınması. Toplu iş sözleşmesinin bu yolla ihlal edilmesi. 28 ve 60 ncı maddelere aykırı hareket edilmesi.

2. Sendikamızın bu güne kadar Toplu-İş sözleşmesinin 24. mad. gereğince defalarca şifai ve yazılı olarak ikaz etmesine, çeşitli vesilelerle uyarmamıza rağmen, ilgili madde uygulanmamış ve işçiler branşları dışında çalıştırılmaya devam edilmiştir. Kendi branşları ve kadrosu dışında çalıştırılan işçi sayısı toplam işçilerin % 50'sini oluşturmaktadır. Bu uygulamanın ortadan kaldırılması için gerekli olan kadro teminini sağlamak amacıyla imtihan açılması talebimizde bu güne kadar yerine getirilmemiş; yine bu yolla da toplu iş sözleşmesinde belirtilen haklarımız gaspedilmiş, TİS'i uygulamada işlevsiz hale getirilmiştir.

3. Küçükçekmece belediyesinde çalışan üyeniz işçilerin sayısı 1300'ü bulmaktadır. Bunların %50'den fazlası geçici işçi statüsündeki işçileri kapsamaktadır. İşveren geçici (Sözleşmeli, süreli iş sözleşmeli, muakkat) işçilik konumunu işçilere ve Sendikaya karşı koz olarak kullanmaya çalışmaktadır. İşçilerin en doğal haklarına sahip çıkmasına bile tahammül edemeyen işveren; "Geçici işçileri işten atarım" mantığıyla tehditler savuruyor. Daha önceleri 6

ay olan sözleşme sürelerini 1 ay'a indirmesinin mantığıda burada rahatlıkla anlaşılabilir. Sürekli işsizler üreten çarpık düzenin bu yanından yararlanmak istemenin dışında, kendisine karşı yapılacak en haklı tavırları bile haksız gösterme çabası içine girebiliyor. Geçici işçilik ise uygulamada sürekliliği ortaya çıkarmaktadır. Geçici işçiler her ay giriş-çıkış yapılmasının dışında daimi kadrolu işçilerin yaptığı bütün işlerde aynı oranda çalıştırılmaktadırlar. İnsanların işten atılmaları, işsiz kalmaları korkusunun sürekli işlenmesinin amacı itaatkar, sessiz, örgütsüz bir işçi istenmesinde aranmalıdır.

4. Yine TİS'nin 59 ncu maddesi gereği yapılması gereken İşçi Sağlığı ve İşgüvenliği kurulu çalışmaları yapılmamış, işverenin bu konuda en ufak bir olumlu yaklaşımı görülme-

miştir. İlgili maddeye istinaden yapılan başvurularımız gözönüne alınmamıştır. Mesleki kazalara ve hastalıklara karşı önlem alınmamasının yanı sıra, kullanılmakta olan araç ve gereçlerinde bir yenilenme sözkonusu değildir. İşveren, Sendika ve uzmanlardan oluşması gereken Sağlık Kurulu işverenin olumsuz tavrı yüzünden bu güne kadar oluşmamıştır.

5. Ekonomik haklarımız Toplu iş sözleşmesinin imzalanmasından bu yana hiçbir zaman düzenli ödenmemekte; işçilerin salt ekonomik talepler kaosu içine itilmesi sağlanmaya çalışılmaktadır. Toplu iş sözleşmesiyle bağtlanan sosyal haklar ve ücretler zaman aldatmacası taktikleri ile sürekli ertelenmektedir.

BELEDİYE İŞ SENDİKASI
İSTANBUL YAKASI 2 NO LU
BELEDİYE İŞÇİLERİ ŞUBESİ

12 EYLÜL FAŞİZMİ BÜTÜN KURUMLARIYLA ORTADAN KALDIRILMALIDIR

12 Eylül askeri faşist darbelerinden bu yana 11 yıl geçti. Türkiye emekçi sınıflarının yaşamlarında ve proletaryanın gerçek kurtuluşu demek olan bağımsızlık, demokrasi, sosyalizm kavgasında önemli bir duraklamaya ve mücadelenin geri düşmesine yol açan; 1982 anayasası gibi bir deli gömleğini toplumun sırtına zorla giydiren bu faşist darbe üzerine bir çok kez yazıldı çizildi. Bütün yönleriyle açığa çıkartılan, ancak henüz hesaplaşma süreci tamamlanmayan, emekçi kitleler nezdinde ve bilincinde mahkum edilemeyen bu faşist darbe üzerine, bir kez daha ana hatlarıyla değinme gereği duyduk.

12 Eylül askeri faşizmi, ona elverişli bir ortam hazırlayan dış dengeler ve iç şartların bir sonucu olarak gündeme geldi.

DIŞ ETKENLER

Emperyalist-kapitalist sistemin içine düştüğü yapısal kriz, 1970'lerin sonuna gelindiğinde had safhaya ulaşmış; 70'li yıllarda gerçekleşen devrimler ve zaferlerle sonuçlanan ulusal kurtuluş mücadelelerinin (Vietnam, Laos, Kamboçya, Angola, Mozambik, Gine, İran, Afganistan, Nikaragua vb.) yanı sıra, Portekiz, İspanya ve Yunanistan gibi bağımlı, yarı-bağımlı ülkelerde faşist diktaların geri çekilmek zorunda kalmaları; kapitalist ülkelerde giderek yükselen sınıf mü-

cadeleleri, finans-kapital imparatorluklarında "mezar kazıcıları" proletaryanın ayak seslerinden doğan korkuyu üst noktalara tırmandırdı.

Emperyalizm, bu korkuyla her türden gerici politikalarını, faşizmi, militarizmi, anti-komünizmi daha da güçlendirmeye başladı. "Tarihi bir hata" olarak gördüğü "kötülükler imparatorluğu" dediği Sovyetler Birliğine ve sosyalist sisteme karşı, o yıllarda yeni bir soğuk savaş başlattı. Emperyalizm, orta-doğuyu "kendi güvenlik alanı" ilan ederek bu alandaki jandarmalığını Türkiye, Mısır, Suudi Arabistan üçgenine bırakma çabalarına yoğun bir hız verdi. Bu yönelimde, Türkiye'ye de önemli görevler yükledi.

İÇ ETKENLER

Emperyalizmin dünya çapında içine düştüğü yapısal krizi, Türkiye'nin işbirlikçi teknelci ekonomisine daha büyük ölçüde yansımış, 80'li yıllara girerken ekonomi tamamen tıkanma noktasına gelmişti. Üretim araçlarındaki teknolojik gerilik, ağır sanayi temelini bulmaması, ithal ikameye dayalı ekonomik yapı dışa bağımlı teknoloji, sürekli artan dış borçlar ve giderek büyüyen ödemeler dengesindeki açık, dönemin başbakanı S. Demirel'in deyişiyle "Ülkeyi 70 sente muhtaç" hale getirmiş, borç için gittikleri her kapı yüzlerine kapanmıştı.

Kalabalık bir rantıye, karaborsa, mal darlığı, para darlığı sanayinin yanı sıra tarımdaki gerilik, aşırı hızdaki yüksek enflasyon nedeniyle halkın alım gücündeki sürekli düşüş, orta kesimlerin sürekli biçimde iflasını getirmiş; bu da zaten geri düzeydeki sanayi ve kırdan kente göç nedeniyle yüksek olan işsizler ordusunu daha da büyütmüş; buna halkın alım gücünün düşüklüğü de bindirince dış pazarda zaten rekabet şansı olmayan Türkiye teknelci kapitalizmi, iç pazardan da yoksun hale gelmişti.

Bir yanda yukarıda çok kısa bir panoramasını verdiğimiz giderek derinleşen ekonomik kriz, bir yanda yüzbinlerle ifade edilen grevlerdeki işçi sayısı ve artık işyeri-fabrika işgallerinin olağan hale geldiği direnişler, bir yanda giderek tırmanan iç savaş ve radikal boyutlarda gelişen işçi eylemlerinin yanısıra, Kürt ulusal direnişinin gelişen boyutları, ülkenin içinde bulunduğu devrimci durumu yeterince açık biçimde gözler önüne seriyor.

12 Eylül askeri faşist diktatörlüğü, içte ve dışta böylesine uygun bir ortamda; artık tamamen tıkanan teknelci kapitalist yapıyı canlandırmak, kabaran ve giderek tehlikeli boyutlara varan toplumsal muhalefeti bastırmak, işçi sınıfının örgütlü güçlerini dağıtıp yok etmek için işbirlikçi teknelci burjuvazinin son çaresi olarak işbaşına geldi. Burjuvazi-

nin güçsüzlüğü, zayıflığı ve devrim korkusuyla düştüğü panik onun en gerici, en zorba, en sınırkural tanımaz yönetimini, faşizmi gündeme getirmiştir.

Ancak faşizm, gelmesi engellenmeyecek ilahi bir kudret değildir. Devrimci hareket içinde yer alan "sağ" ve "sol" sapmalar; devlet içinde kurumlaşmış faşist odaklar dururken, faşizmi MHP olarak algılamış ve kitlelere de böyle göstererek, proletaryanın hedefini net olarak görmesini engellemişlerdir. İşçi sınıfını burjuvazinin kuyruğuna takan bu yaklaşımlar nedeniyle iktidara gelen sosyal demokrasi, bir kez daha faşizmin yollarını açtı. Her türden burjuva partisi, 12 Eylül'le beraber "Şapkalarını alıp gitti". Faşizm hedefinin netçe görülmesini engelleyen sapmalar nedeniyle bütün orta tabakalar ve işçi sınıfının bir kesimi bu darbeyi "çözüm" olur diye destekledi. Üni-

versiteler parmakla sayılacak kadar az birkaç aydın bilim adamı dışında, bir bütün olarak darbeyi destekledi. Burjuva basın, Cumhuriyet'inden Tercüman'ına kadar alkış tuttu.

Cunta, önce işçi sınıfının örgütlü güçlerine, özellikle de sosyalist örgütlenmelere saldırdı; zaten dağınık ve merkezi bir koordinasyondan yoksun olan devrimci güçleri parçalayıp önemli bir direniş göstermelerine fırsat vermedi. Faşist dikta, işte böyle bir ortamda işçi sınıfına, emekçi halklarımıza saldırdı, onun mücadelelerle elde ettiği bütün ekonomik demokratik haklarını gasp etti; devlet mekanizmasını yeniden faşist kurumlara donattı; ülkeyi emperyalizme daha bir bağımlı hale getirdi; ekonomiyi milyonların iliklerine kadar soyulması pahasına yeniden yapılandırmaya çalıştı.

12 Eylül bile, tekelci kapitaliz-

min alabildiğine derinleşmiş kalıcı ve yapısal bunalımını çözemedi, daha da derinleşip bugüne gelmesini engelleyemedi.

Cuntanın, devrimci proletaryaya ilk öğrettiği şey; faşizme karşı mücadelede, faşizmin temellerine, tekelci kapitalizme yönelmek gerektiği oldu. İkinci olarak; bütün burjuva partilerinden bağımsız güçlü ve mücadelede tavizsiz bir önderliği yaratmadan, geliştirip güçlendirmeden gerçek kurtuluşunu elde edemeyeceğini öğretti.

Son olarak; işçi sınıfı ve emekçi halklara gösterdi ki; özgürlük, bağımsızlık, demokrasi ve sosyalizm mücadelesinde kendi güçlerine, kendi bağımsız-birleşik sınıf örgütlenmelerine, kendi mücadelelerine güvenmekten ve onlarla bütünleşmekten başka gerçek kurtuluş olanakları yoktur.

Ahmet REFİK

HİÇ BİR GÜÇ SESİMİZİN ÇIKMASINA ENGEL OLAMAYACAK

"Mücadelemizi şimdiye kadar faşizmin en ağır koşulları altında sorguda, cezaevlerinde, idam seh-palarında ve fabrikalarda kesintiye uğratmadan, faşizmin ve sermaye-nin önünde boyun eğmeden, diz çökmeden sürdürdük. **DEVİRMCİ EMEK**, bu uzlaşmaz, boyun eğmez militan mücadele geleneğini sürdü-recektir. Evet! daha işin başınday-ken yayınıma yapılacak olan bas-kıları, soruşturmaları, yasaklama-ları, toplatmaları, tehditleri bilerek yola çıkıyoruz."

Dergimizin, çıkarken, yazısın-da belirttiği gibi ilk sayımızdan bu yana dergimize yönelik toplatma-lar, soruşturmalar, onlarla sayılan davalar, gözaltılar ve baskılar ol-dukça yoğun bir biçimde devam ediyor.

Dergimiz hakkında açılan da-valar nedeniyle gide gele DGM ka-pısını aşındıran yazı işleri müdürü-müz, özel sayılarımızın dağıtımını sırasında ve hemen hemen tüm işçi eylemlerinde ve toplumsal olaylarda yer aldıkları için gözaltı ve baskı-lara maruz kalan taraftarlarımız ve okurlarımıza yönelik baskılar din-mek bilmiyor.

Özellikle son dönemde dergi-mize ve okurlarımıza yönelik sal-dırılar yoğunlaştı. Paşabahçe cam işçilerinin direnişlerinde başından sonuna işçilerin yanında olmaya çalışan, onların direnişine destek veren ve dayanışma içinde olan dergimiz çalışanları ve taraftarları, yoğun saldırılarla karşılaştılar.

3 Ağustos'ta cam işçilerinin eylemini desteklemek üzere işçiler-le birlikte yürüyüşe katılan D.E-mek taraftarlarının üzerine emniyet

güçleri tarafından saldırılmış, "İŞ-Çİ SINIFININ KURTULUŞU KENDİ ESERİ OLACAKTIR" pankartını taşıyan arkadaşlarımız, karşı direniş olmasına rağmen, sa-yıca çok üstün emniyet güçleri ta-rafından üstleri başları parçalanıp dövülerek gözaltına alınmışlardır. 13 gün gözaltında tutulan, baskı ve işkencelere uğrayan arkadaşları-mız, bu durumu protesto etmek için başladıkları açlık grevini 13 gün boyunca salıverilinceye kadar sürdürmüşlerdir.

Aynı gün, dergimizin sahibi ve yazı işleri müdürü Hüseyin DUR-MAZ olayın fotoğraflarını çekiyor diye gözaltına alınmış ve ertesi gün serbest bırakılmıştır.

4 Ağustos günü ise, "DİRE-NEN CAM İŞÇİLERİYLE DAYA-NIŞMAYI YÜKSELTELİM" baş-lıklı özel sayımızı dağıtarak bölge halkını cam işçileriyle dayanışma-ya çağıran arkadaşlarımız, geri dö-nerlerken emniyet güçleri tarafın-dan etrafları sarılmıştır. Resmi giy-sili bir komiserin özel otosundan fırlatarak elindeki silahı arkadaşla-rımızın üzerine doğrultmuş ve yere yatmalarını söylemiştir. Bu esnada diğer polislerde ellerinde silahla-riyle arabalardan inmiş ve komse-rin yere yat dediği arkadaşlarımızın yere yatmayı reddederek diren-mesi karşısında onları tekmeleye-rek yere yatarmaya çalışmışlardır. Bu da onları yere yatarmaya yet-meyince, silahların ağzına mermi sürerek yere yatmalarını istemişler ve ateşe hazır hale getirdikleri si-lahları olayı seyreden halk arasında bir anda paniğe yol açmış ve kaçış-malarına neden olmuştur. Arkadaş-

larımızı ne silah tehdidiyle ne de tekme, yumruk ve dipçik darbele-riyle yere yatıramayan polisler pa-nik halinde kaçışan halkın üzerine kurşun yağdırmaya, pervasızca sa-ğlı solu taramaya başlamışlardır.

Sonuçta iki arkadaşımızı gö-zaltına alan polisler, hemen orda arkadaşlarımıza şuursuzca dayak atmaya başlamış ve birisinin ayak bilek kemiğiyle kaburga kemikleri-ni kırmışlar, diğerinin de omuz ve kol bölgelerinde travmaya neden olmuşlardır. Olayın daha fazla bü-yümesinden korktukları içinde erte-si gün apar topar mahkemeye çı-karılan arkadaşlarımız salıverilmiş-lerdir.

Savcılıkta, sevk edildikleri Paşabahçe devlet hastanesi tarafından verilen birisi için 20 günlük, diğeri için 6 günlük işgöremez raporu ol-masına rağmen, savcılık hiç birşey olmamışçasına hareket etmiş, has-taneden verilen raporları gayri cid-di bir tarzda değerlendirmesi ve ra-poru veren doktorlara hakaret eder konuşmalarıyla dikkat çekmiştir. Daha sonra, emniyet güçlerinin pa-nik içinde, pervasızca etrafa ateş etmelerinin nedenlerini araştıran arkadaşlarımız; 1 gün önce, Paşabahçe mahallelerinde TKEP (LE-NİNİST) imzalı, paşabahçe işçile-rinin eylemlerini destekleyen bildi-riler dağıtıldığını ve polisin yoğun biçimde çatışma korkusu yaşadığını öğrenmişlerdir.

Yine, 13 Ağustos'ta cam işçi-lerinin, Cam Holdinge yürüyüşleri sırasında, işçilerin yanında yer ala-rak, onlarla dayanışma içinde ol-mak üzere yürüyüşe katılan D.E-MEK taraftarları ve çalışanları,

cam işçilerinin yanında yerlerini almışlardır. Yürüyüş sırasında, dergimizin sahibi ve yazı işleri müdürü Hüseyin DURMAZ'la, Genel yayın yönetmeni Mehmet R. GÜVENLİR pankart taşıdıkları gerekçesiyle gözaltına alınmışlar ve emniyette işkenceye maruz kalmışlardır. Alındıkları andan itibaren, keyfi gözaltını ve işkenceyi protesto için açlık grevine başlayan, ifade vermeyi reddeden arkadaşlarımız, 8. gün DGM'ye çıkarılarak serbest bırakılmışlardır.

Evet! baskılar, gözaltular, işkenceler devam edip gidiyor. Anti-terör yasasıyla birlikte yasalara da yerleştirilen devlet terörü pervasızca uygulanıyor. Sosyalist basına-devrimcilere yönelik bu saldırılar yeni değil. Biliyoruz ki bizi sindirmek, sesimizi kısmak, soluğumuzu kesmek için saldırılar daha da yoğunlaşacak.

Ama, en başında da söylediğimiz gibi, bunları biliyorduk ve bile rek çıktık yola...

Hiç bir güç sesimizin daha gü r, daha güçlü çıkmasına engel olamayacak...

DEVREK'TE İKİ OKURUMUZ TUTUKLANDI

Sosyalist basına yönelik baskılar öteden beri bilinen bir gerçek. Bugüne kadar çıkan hemen hemen bütün özel sayılarımızın toplanması bir yana, dağıtan arkadaşlarımızın başına gelenler de kamuoyunun bilmediği şeyler değil. Ancak, dergimizin gençlik eki Genç YOLDAŞ'ın yayınlanması ve gördüğü yoğun ilgi, okurlarımıza yönelik baskıların artmasına yol açtı.

Devrimci Emek 5. sayı ve Genç YOLDAŞ'ın kapaklarında katledilen devrimcilere sahip çıkılması dergimizin gördüğü ilginin daha da artmasının nedenlerinden birisi olarak göze çarpıyor.

Devrek'te Devrimci Emek okurlarından ikisi, gençlik eki Genç YOLDAŞ'ın kapağının fotokopilerini çekip duvarlara yapıştırmaları sonucu, Devrek polisi tarafından gözaltına alınmışlar ve Devrek savcılığı tarafından tutuklanıp cezaevine konulmuşlardır. Daha sonra sevk edildikleri Ankara DGM savcılığı da tutuklama kararının devamına karar vermiş ve okurlarımız Ankara merkez kapalı cezaevine konulmuşlardır.

Bu tür baskıların ne ilki ne de sonuncusu olan bu tutuklamalar, sosyalist basının özgür sesini kısmaya yetmeyecektir.

İSRAİL'İ SAVUNMAK "CUMHURİYET" E KALDI

Tekelci sermaye, anti-sosyalist kampanyayı bütün alanlarda sürdürüyor. Bu kampanyada, kamuoyunu yanıltmak için en iyi silah olan TV ve basın yayın araçlarına özel bir önem veriyor. Hele hele kamuoyunda demokrat, ilerici olarak bilinen gazeteler daha da önemli oluyor. Çünkü, bu gazeteler, devrimci demokrat kamuoyunun yaygın olarak okuduğu gazeteler oluyor ve ilerici kamuoyunu yanıltmada daha büyük bir işlev görüyorlar. İşte, bu günlük tekelci yayın organlarından birisi olan Cumhuriyet gazetesi de üzerine düşeni en iyi şekilde yapmaya çalışıyor.

Zaten öteden beri sütunlarını, ısrarla sosyalist çevrelerde olan bitene kapatan Cumhuriyet, şimdi de işi ölüm ve anma ilanlarına yönelik sansüre kadar vardırdı, hatta yayınlamamaya başladı.

11 Ağustos 1986'da Beyrut'ta, İsrail siyonizminin Filistinli gerillaları ve Filistin halkını aldığı abluka-saldırı sırasında, savaş yoldaşları Filistinli gerillalarla beraber, uçaksavar topunun başında katledilen enternasyonalist savaşçı TEĞMEN ALI (Cevat Saim ÇELEN)'de bayraklaştı. TEĞMEN ALI'nın ölüm yıldönümü nedeniyle verdiğimiz ilanı basmayan Cumhuriyet gazetesi; Polis tarafından 12-14 Temmuz'da katledilen devrimcilerin ilanını kastederek, "Geçen gün bastığımız büyük ilandan sonra birçok tehdit mektubu aldık. DGM savcılığı hakkımızda soruşturma açtı, bundan sonra bu tür ilanları basmak için hukuk büro-

muzun onayı gerekiyor, onlara sormamız lazım" dedi ve sordu. Cumhuriyetin çok sayın hukukçuları da olumsuz karar bildirmişler ve Cumhuriyet bu ilanı basmayacağını söyledi, ve ekledi "Bundan sonra bu tür ilanları basarken daha titiz davranacağız." Bu sözleriyle suçüstü yakalanan "demokrat" basınımız Cumhuriyet, bu tavrıyla Filistin halkını katleden, emperyalizmin orta-doğudaki ileri karakolu İsrail'i açıkça savunurken suçüstü yakalandığını farketmedi bile.

Cumhuriyet gazetesinin basmayı reddettiği bu ilanı bu sayfamızda aynen yayınlıyoruz. Yine bu sayfada yayınladığımız bir diğer belge de, Paşabahçe direnişi boyunca paşabahçeli işçilerin yanında olan dergimiz çalışanları ve okurlarımızın gözaltına alınmaları ve gördükleri işkencelere ilişkin basın açıklamalarının kolajı.

Gözaltına alınmalarla ilgili olarak defalarca basın açıklaması verilmesine rağmen burjuvazinin

sözcülüğünü yapan, tarafsız olma ilkesini çiğneyecek çifte standart uygulayan basın gerçek yüzünü açıkça ortaya sermektedir.

Son olarak;

Dergimizin sahibi ve yazı işleri müdürü Hüseyin Durmaz'la Genel yayın yönetmenimiz Mehmet R. Güvenilir'in gözaltına alınmasına ilişkin olarak Dergimiz tarafından yapılan basın açıklamasını Cumhuriyet'e götüren arkadaşımızla aralarında geçen konuşmada arkadaşımızın yaptığı eleştirileri haksız bulup basın açıklamasında kendilerine karşı ağır bir dil kullanıldığını söyleyerek sordukları "Demokrat bir gazeteye böyle mi sahip çıkıyorsunuz?" sorusuna arkadaşımız, Demokrat gazetemiz Cumhuriyet Demokratların sorunlarına ne kadar yer veriyor ki, diye cevap vermiş ve kalkıp gitmiştir. Bu basın açıklamalarını bütün gazetelere ulaşturmamıza rağmen yayınlamadılar. Ayrıca, özel sayı dağıtımı yaparken polisin silahlı sal-

ENTERNASYONAL SAVAŞÇIMIZ YOLUMUZU AYDINLATIYOR

TEĞMEN ALI
(CEVAT SAİM ÇELEN)
1960 - ...

11 Ağustos 1986'da Beyrut Kuşatmasında, İsrail Siyonizmine karşı savaşta, Filistinli yoldaşlarıyla beraber, uçaksavar başında bayraklaştı.

DEVİRİMCİ
emek

1986 YILI 12 SAYI 12000 NİSpet MİSİRİN İLAKA

DİRENEN EĞİT-SEN Mİ İSTANBUL VALİLİĞİ Mİ?

Uzunca bir süredir tüm kamu-yunun gündemini işgal eden kamu çalışanlarının sendikal mücadelesinin bayrakları ve bu alandaki ilk sendikal örgütü olan EĞİT-SEN: yasaların açık hükümleri, uluslararası sözleşmeler ve kazandığı yargı organları kararlarına rağmen, İstanbul valiliğince halen tanınmak istenmiyor.

18 Mart 1991 günü mühürlenene EĞİT-SEN Genel Merkezi, EĞİT-SEN Yönetim Kurulu'nun İstanbul valiliği aleyhine 8/1/1991 tarihinde açtığı "yürütmeyi durdurma" davasının 2/5/1991 tarihinde sonuçlanması üzerine, yasalarca öngörülen 60 günlük mehil müddetinin de dolmasından sonra, 25 Temmuz 1991 günü, sendika yöneticileri ve 100 kadar üye tarafından açılmak istendi. Ancak, sendi-

kalar masasından sivil bir emniyet görevlisi, sendika önünde biriken üyeleri resmi görevlilerce engelleyerek; sendika yöneticilerine; "Henüz 60 günlük süre dolmadı. Esas olan 6. İdare Mahkemesinin karar tarihi olan 2 Mayıs değil, valiliğin itirazı üzerine Bölge İdare Mahkemesinin red kararının tarihi olan 18 Haziran'dır. Bu nedenle 60 günlük süre 18 Ağustos'ta dolacak... Süre dolunca biz gelir açarız.." gibi bir oyalama taktiği ile yasal hükümler de çarpıtılarak, sendikamızın açılması engellendi.

Sendikamızın ürettiği "MÜHÜR-LERİ SÖKECEĞİZ" şiarına rağmen idarenin baskısına boyun eğen EĞİT-SEN yönetimi, 18 Ağustos'u beklemeye başladı... Ne var ki, İstanbul valiliği, bu süreçte boş durmuyor, yeni

yaptırımları planlıyordu. Nitekim 17 Ağustos günü sendika yöneticilerine bir tebligatta bulundu. Bu tebligat öz itibarıyla;

"6. İdare Mahkemesinin karar ve Bölge İdare Mahkemesinin karar gereği sendika başvuru evraklarını işleme koyduk... Ancak, Ankara 9. Yargıtay Dairesi'nin EĞİTİM-İŞ sendikası hakkındaki hükmü gereği, sizin sendikanız da 2821 sayılı yasanın ifade kapsamına girmediği için, tüzel kişilik kazanamamıştır..." gibi saçma ve kendi kendisiyle çelişen ifadeler taşıyordu.

Valilik bu tebligatla, hem EĞİT-SEN'in açtığı tazminat davasını düşürmeyi, hem de sendika genel merkezinin hiç açılmamasını sağlamayı amaçlıyordu. Ama, bu tebligatın ne

hukuksal ne de anayasal hiç bir hükme dayanmaması, aksine hukukun ve anayasal hükümlerin çiğnenmesinin yeni bir belgesi olması nedeniyle hiç bir bağlayıcılığı yoktur. İstanbul Valiliği bu tebligatıyla, bir taraftan yasa tanımaz tutumunu devam ettirirken, diğer taraftan da yargıtaya ait olan yetkileri gaspla, en temel insan hakkı olan sendikal örgütlenme hakkını çiğnemeye devam ediyor.

Kaldı ki, 2821 sayılı yasayı gerekçe gösteren tebligatın kendisi 2821 sayılı yasayla çelişiyor.

"Bu yasanın 1. maddesi işçilerle işverenler arasındaki ilişkiyi tanımlarken, 6. maddesi ise diyor ki; "Gerekli evrakları hazırlayarak, bulunduğu ilin en büyük mülki idare amirine başvuran ve başvurusu alınarak işleme konan her kuruluş tüzel kişilik kazanmıştır." Valilik, tebligatta hem evrakları işleme koyduğunu söylüyor, hem de sendikayı tüzel kişilik olarak tanımıyor. Bu çelişkiyi nasıl açıkladıkları merak konusudur.

NE YAPILABİLİR

Eğit-Sen bu gelişmelerden sonra, kuruluşundan önce savunduğu FİİLİ SENDİKACILIK anlayışına daha sı-

kı sarılarak, kamuoyunda yarattığı meşruiyet temelinde kitlesel eylemlerini yükseltmek zorundadır. Kararsız bir bekleyişin HAK VERİLMEZ ALINIR ilkesiyle çeliştiğini görmek zorundadır.

"Demokrasi mücadelesi bedel ister" kuramından hareketle doğuracağı sonuçlar ne olursa olsun, kendi fiili gücüyle sendika merkezini açıp oturmalı, çalışmalarını merkezinden sürdürmelidir. Bu eyleme karşı valiliğin takınacağı tutuma karşı her türlü hukuksal girişimde bulunmaktan, sorunu uluslararası boyutta tartışılır hale getirilmesinden başka, ısrarla kamuoyu oluşturacak eylemlilikleri gündeminde tutması gerekir...

Çünkü elde edilen meşru zemin-den geri adım atılarak, idari baskılara karşı direnme ve idareyle birebir kapışma göze alınamazsa, sendikal hak da alınmaz...

Doğaldır ki, mevcut sistem grevsiz-toplu sözleşmesiz bir sendikal model dururken, grevli-toplu sözleşmeli bir sendikal hakkı tanımak istemeyecektir...

Bu nedenle;

1) En kısa sürede kendi öz gücümüz ve demokratik kitle örgütlerinin desteği ile kitlesel bir biçimde sendi-

kanın mühürleri sökülmesi,

2) Gelebilecek baskılara karşı direnilebilmeli,

3) Yeniden mühürlenme karşısında tüm temsilciliklerde sembolik açlık grevleri sürdürülmeli,

4) Erken seçim döneminde sendikal hak tartışılmalı ve siyasi partilere baskı yaptırılmalı,

5) Seçimlere yönelik perspektif belirlenmeli,

6) Öğretim yılı başı nedeniyle, eğitim-öğretim sorunlarına yönelik perspektifler belirlenmeli,

7) Propaganda ve ajitasyon çalışmalarını yükseltilmeli,

8) Her türlü araçla (yazılı, basılı ve iletişim) tüm işyerlerine ulaşılarak yeni dönemde sendikal tartışma tabana mal edilmeli,

9) Sendikal hakla ilgili (grevli-toplu sözleşmeli) yasal düzenlemeler için TBMM'ne dilekçe eylemi başlatılmalıdır.

Bizler emekçi öğretmenler olarak inanıyoruz ki; döneme denk düşen mücadele ve eylem biçimlerini eğitim emekçilerinin kendileri her zaman tireceklerdir.

**SENDİKAMIZ EĞİT-SEN YAŞIYOR, YAŞAYACAK...
EMEKÇİ ÖĞRETMENLER**

MALİYE ÇALIŞANLARI MİNİ KURULTAYI YAPILDI

Ülkemizde her şeyden önce devletin, memurlara yaklaşma kapıkulu, kolalı gömleli, kendi yamağı zihniyeti ve çağdışı anlayışdır. Memurların dernek ve sendikal çalışmaları bu tabuları ve zihniyetleri yıkmaya yöneliktir. Devlet bir işveren, memurda bir çalışansa, işverenin yani devletin hukuk dışı, çağdışı bu zihniyeti bırakması ve kamu emekçilerinin örgütü sendikayı kabul etmesi çalışanların örgütlü gücüyle olacaktır.

Bu anlayış ve zihniyete karşı mücadele gerekliliği, 1989'lu yıllarda başlayan dernekleşmeler ve daha sonra sendikal ağın yaratılmasında bir nevi güç olmuş, kamu çalışanları platformunu doğurmuştur. Bu platform, maliyeciler, öğretmenler, PTT'ciler, Demiryolcular, Sağlıkçılar, Belediyeciler, Ziraatçılardan oluştu. Gelişen süreçte öğretmenler, Eğitim-Sen'i; Belediyeciler Tüm-Bel-Sen'i; Sağlıkçılar Tüm-Sağlık-Sen'i, Ziraatçılar, Tarım-Sen'i kurdular. PTT'ciler, Demiryolcular, Maliyeciler ise bu süreçte yeterli örgütlülükleri olmadığından kuramadılar. Maliye çalışanlarını ele aldığımızda örgütlülüğü o günkü duruma tekamül etmemişti. Neydi maliye işkolunda sendikalaşmayı bugünkü durumda tartışmaya ve kurma girişimlerine getiren.

Maliyeciler, 1990 Şubatı'nda Ma-Der'i kurup, çalışanlarını kültürel ve sosyal gelişim noktasında bir çatı etrafında toplamaya başladı. Günümüzün ekonomik, toplumsal ve siyasal koşulları devlet-memur ilişkilerindeki kopukluk, dengesizlik, sendikayı ivedi olarak gündeme getirmişti. Bünyesinde de bu nesnel durumlardan dolayı sendikal eğitimi kesik kesikde olsa yapmaya çalıştı. 1990 Temmuz memur hareketi öncesi maliyeciler bu süreçte yerini alarak memur hareketine bir ivme kazandırdılar. Gerçekten gelişen bu durum işveren konumundaki müdürleri ve defterdarı rahatsız etmişti. Hatta bu süreçte suçu daha çok yeni giren sözleşmeli personele buldular. Ve gelen kadrolarını bir altı ay daha uzatmadan da edemediler. Yine mücadelenin gelişiminde motor görevi gören Ma-Der geçici yönetim kurulunu tayin adı altında sürdürdüler. Bundan sonra memurlar üzerindeki baskılar hiç eksik olmadı. Zaten en zor olan örgütlülüğü yakalayan bu insanların sürülmesi diğer maliye çalışanlarını tedirginliğe ve şaşkınlığa uğrattı. Gelişen süreçte filizlenen çalışmaları baltalayan egemen güçlerin sözcüleri, örgütlülüğü kırmışlardı. Çeşitli dönemlerde de askeri faşist darbe ve onların uzantılarıyla sindirilmiş, politik insanlar bundan sonra ekonomik-demokratik taleplerini bile sa-

vunamaz duruma gelmiştir. Yine örgütlülüğü zorlayan rüşvet ve yolsuzluklar mevcut düzen sözcüleri tarafından meşrulaştırılmış ve önü açılmıştır. İşveren bunu insanları ekonomik anlamda da olsa mücadeleden çekmenin bir başka yolu olarak değerlendirmiştir.

Buna rağmen tekeli burjuvaziye karşı boş durmak olmazdı. Çünkü onların Osmanlı zihniyetiyle bizi kapılarındaki kapıkulu görmelerini, kabullenecek miydik? Bu dağınkılıktan sonra sendikal çalışmalar dernek düzleminden çıkartılarak komisyonların oluşumuna gidilmiştir. Ve hemen sendikal çalışmalara başlayarak kendi iç dinamiğinde sendikal eğitim ve tartışmalar açmıştır. Bu çalışmalarını da birimler düzeyine indirmeye çalışmış ve çalışmaktadır. Yalnız sendikanın bir İstanbul olmadığıda göz ardı edilmeden Türkiye genelinde tartışılarak somut bir şeylerin ortaya çıkarılması gerektiği noktasında iller arasında bir bağlantı kuruldu.

Sonuçta bu çalışmalarının ürünü olarak 25 Ağustos 1991 pazar günü İstanbul, Ankara, Bursa, İzmit, Çanakkale, Malatya maliye çalışanları temsilcileri bir araya geldiler. Mini kurultayda mevcut maliye örgütlülüğü nasıl? Kurulacak sendikanın hangi temel ilkeler çerçevesinde şekillenmesi gereklidir? Konuları tartışıldı. Mevcut durumda iller nesnel durumlarını açıkladılar. Kurulacak sendikanın Türkiye'deki tüm maliye çalışanlarını kapsayacağından, önce iller arası bir koordinasyonun oluşması gerekliliği belirlendi. Daha önce, iller hazırlamış oldukları sendika program taslaklarını okudu. Tartışmalar sonunda iller programının şu temel ilkeler üzerinde şekillenip sunulmasından yana karar verdiler.

1. Sınıf ve kitle sendikacılığını benimsemek,
2. İşkolu düzeyinde, işyeri örgütlenmesini temel almak,

3. Grevli Toplu sözleşmeli sendika olmak,

4. Çağdaş demokratik ve katılımcı olmak.

Mini kurultay, iller arasında oluşturulacak koordinasyon kurulunun bu temel ilkeler bazında çalışmalarını hayata geçirmesi kararıyla sonuçlandı.

Biz emekçi maliye çalışanları olarak bu temel ilkeleri benimsiyor ve diyoruz ki;

a) Sınıf ve kitle sendikacılığı: Sınıflı toplumlarda emekçi yığınların ve işçi sınıfının çıkarlarını korumak üzere örgütlenen sendikaların tümü, sınıf örgütü karakteri taşımak zorundadır.

Kuracağımız sendikanın, genel sınıfsal çıkarlar

uğruna verilen mücadelelerle yerini alacağı için "SINIF", özde de kendi işkolundaki emekçilerin (dil, din, ırk, cinsiyet farkı gözetmeksizin) ortak çıkarlarını savunmasıyla, maliye çalışanlarının yani "KİTLE"nin sendikası olacaktır.

Maliyeciler, çalışma hayatındaki genel sorunların çözümü için mücadele ederken, esasta sorunlarının tek çözümünün, sınıfın genel sorunlarının çözümüyle bağlantılı olduğu bilinciyle hareket eder.

Eylemlerinin temelini; maliye çalışanlarının sorunlarının çözümünü yerleştirmekle birlikte yurt ve dünya düzleminde sınıfsal ve global sorunların çözümü doğrultusundaki eylemliliklerde de üzerine düşen sorumluluğu yerine getirir.

b) İş kolu düzeyinde, işyeri örgütlenmesini temel almalı: Sendikal mücadelede uluslararası ve yurt içi düzlemde dostlarının yardımlarını ve desteğini dikkate almakla birlikte, esas olarak kendi özgücüne güvenmektedir. Maliye çalışanları içindeki her türlü faşizan uygulamalara karşı, kendi içinde birlik ve dayanışmadan güç almalı. Eylemliliklerini yükselterek en geniş kitleye mal ederek tüm maliye çalışanlarının bağımsızlık, demokrasi, sosyalizm mücadelesindeki güçlerin bir parçası olmaları doğrultusunda örgütlenmeleri için çaba gösterir. Söz ve karar yetkisinin tabanın hakkı olduğunu savunur. Aşağıdan yukarıya bir örgütlenmeyle işyeri örgütlenmesini oluşturur.

c) Grevli, toplu sözleşmeli bir sendika olmak; İş bırakma yöntemi, hak almanın en etkileyici yönüdür. Onun için grev hakkı vazgeçilmez bir haktır. Doğru olan grev gibi bir savunma silahını hak olarak elde etmektir. Sendika olmanın kriteri grev hakkıdır. Grev hakkının

alınmasıyla ancak toplu iş sözleşmesine oturulabilir.

d) Çağdaş-Demokratik ve katılımcı olmak; Bu yapıda bir toplum yaratma yolunda örgütlenirken, "DEMOKRASI" kavramını öncelikle bu örgütlülüğün bünyesine oturtmayı başarmak gerekir. Bireylerin ve bunların oluşturduğu kitlelerin örgütlenme ve politik yaşama katılması kendilerinin özgür iradesiyle olasıdır. Ortak çıkarları uğruna bir araya gelen insanları, bireysel düşüncelerine saygı duyarak bir arada tutabilmenin ön şartı, **DEMOKRATİK MERKEZİYETÇİLİK** ilkesinin yaşama geçirilmesidir.

Bu ilke; örgütlenmelerde taleplerin en alt birimlerde tartışılarak, demokratik olarak belirlenmiş temsilciler vasıtasıyla merkezlere taşınması, merkezin tabandan gelen taleplerin çakışan noktalarından hareketle formülasyonunu sağlayarak kitleye getirmesidir.

Uygulamada:

1. Çoğunluk kararlarının, tartışma ve ikna haklarını sonuna kadar kullanmış azınlık tarafından kabul edilmesi ve uygulanması,

2. Azınlık haklarının korunarak görüş ve düşüncelerinin çoğunluğa ulaşabilme yollarının açık tutulması.

3. Yönetimlerin sadece kendisini onaylayanların yönetimi değil, tüm kitlenin yönetimi olduğu bilinciyle hareket etmesi,

4. Azınlığın kendi iradesine rağmen çoğunluk iradesi ile seçilmiş yönetimlere en az çoğunluk kadar saygı duyulu olması... gerekmektedir.

YAŞASIN GREVLİ, TOPLU SÖZLEŞMELİ SENDİKAL MÜCADELEMİZ...

Emekçi Maliye Çalışanları

TARIM-SEN MÜHÜRLENDİ

657 sayılı yasaya tabi kamu emekçilerinin sendikal mücadelesinin en son ürünü, Tarım iş kolunda örgütlenen, merkezi İstanbul-Kadıköy'de bulunan TARIM-SEN de İstanbul valiliğinin emriyle mühürlendi.

Daha önce, EĞİT-SEN, TÜM BEL-SEN, TÜM SAĞLIK SEN'a uygulanan baskı ve yıldırma politikaları, TARIM-SEN'e de uygulanıyor... Polis yetki ve yetkileri yasasının 7. maddesine dayanılarak, kamu sendikalarının genel merkezleri, "otel-plaj-hamam vs. gibi" umuma açık yer muamelesine tabi tutularak mühürleniyor...

Kamu emekçilerinin sendikal mücadeleleri karşısında ne yapacağını şaşırان mevcut siyasi iktidar ve onun yönetim erklerinin, böylesine saçma, ve hiç bir mantığı olmayan gerçeklerle sendika merkezlerinin faaliyetlerini engellemeye yönelmesi, ülkemizdeki insan hakları ihlallerinin son örnekleri değildir... Yaşamın her alanında, baskı ve sindirme politikalarıyla toplumsal muhalefeti yok etmeye yönelik sivil faşist yönetimin bu umarsız saldırısı da sonuç vermeyecektir. Zira, büyük bir telaşla TARIM-SEN yöneticilerini sürgüne gönderen bu anlayışın gücü, tarım emekçilerinin sendikal mücadelesini engellemeye yetmez... Çünkü, ekonomik ve demokratik talepler önündeki engeller ne kadar çoksa, onları elde etme mücadelesi de o kadar güçlü ve sağlıklı olacaktır.

TARIM-SEN'li emekçilerin bu onurlu kavgalarını destekliyor, tüm kamu emekçilerine yönelik faşist baskıları şiddetle protesto ediyoruz...

**EMEKÇİ ÖĞRETMENLER, EMEKÇİ MALİYECİLER,
EMEKÇİ BELEDİYECİLER, EMEKÇİ SAĞLIKÇILAR**

PAŞABAHÇE CAM İŞÇİLERİ ÖĞRENİRKEN ÖĞRETİYOR

Paşabahçe Cam işçilerinin eylemleri, Zonguldak-maden işçilerinin eylemlerinden sonra Türkiye'deki en önemli işçi eylemlerinden biriydi. Bu eylemler bize, işçi sınıfının mücadeledeki birliğinin önemini gösterdi. İşten çıkarılmayan işçiler, çıkarılan arkadaşlarını desteklemeselerdi ve ya "hepimiz çalışırız ya da hiç birimiz çalışmayız" diye tavır koymasalardı, bugün Paşabahçe direnişi diye birşey olmayacaktı ve orada burjuvazi bir kere daha galip gelmiş olacaktı. Ama işçiler direndiler, üretimden gelen güçlerini kullandılar ve kazandılar. Paşabahçe işçilerinin direnişi ve sonuçta kazanmaları Türkiyedeki diğer proleterlere çok iyi örnek oldu. Yani mücadelede birliğin önemini, birlikten kuvvet doğduğunu Türkiye ve Kürdistan işçi sınıfına göstermiş oldular. 12 Eylül faşist darbesiyle baskı altına alınan, daha doğrusu sindirilen devrimci işçi hareketi, yeniden canlandığını, ölü toprağını atmaya başladığını, bundan sonrada gelişerek devam edeceğini bize bu eylemlerle gösterdi. (Zonguldak, Paşabahçe eylemleri.

Fakat Paşabahçe eylemleri bize buradaki işçilerin bilinç düzeyi hakkında da bilgi verdi. Paşabahçe işçileri herşeyden önce ekonomizm batağından kurtulamamış. Yani işçiler, işten atılmayım, evime 2 ekmeğe götürüyordum, bu bana yeter diye düşünüyorlardı. Talepleri politik değil ama ekonomikti. Tabii bu da burjuvazinin kaçırılmayacağı bir fir-

sattı ve öyle de yaptı. İşçileri sürekli, işyerini kapatmayla tehdit etti. Onların direnişini kırmaya çalıştı. İşten atılan arkadaşlarına ihanet ettirmeye, işten atılanları bırakıp, atılmayanların işbaşı yapmasını sağlamaya çalıştı ama başaramadı.

Paşabahçe işçilerinin taleplerinin ekonomik olmasına, sendika yöneticileri de önyak oldular. Kristal-iş sendikası başkanı İbrahim Eren'in SHP İstanbul il başkanlığını ziyareti sırasında: "Evinize 4 ekmeğe yerine 2 ekmeğe götürmeye razıyız. Ancak her toplu

sözleşme sonrasında, işten çıkarılmaya karşıyız" diye açıklama yapması, sendikacıların daha baştan işçileri sermayeye pazarladıklarının göstergesidir. Acaba işçiler 4 ekmeğe yerine 2 ekmeğe götürmeye razılar mı? Patron, işyerini kapatırım, aç kalırsınız diye tehditler savuruyor, sermayenin işbirlikçisi sarı sendikacılar da "Evinize 4 ekmeğe yerine 2 ekmeğe götürün, bari aç kalmazsınız" diye resmen işçilerin emeğini sermayeye en ucuz şekilde pazarlamaya çalışıyor. Buna sendikacılık denmez, pazarlamacılık denilir.

SÜMERBANK'TA NELER OLUYOR

Son günlerde Sümerbank'ta konuşulan, fabrikanın ne zaman kapatılacağı, işçilerin ne olacağı söylentisidir. Bunun ardından işçilere yapılan baskılar, verilen korkularda artmıştır. İşçiler saatlik izinleri zorunluluk halinde bile olsa alamıyorlar. İşyerinde usta-işveren-temsilci (sendika) üçlü koalisyonu kurulmuş gibi. İşten atılma korkusu verilerek hasta olan bir işçi bile viziteye korku ile gidiyor, veya gitmiyor. İzin almak için ustasına yalvarmak zorunda. İşçiler hem usta hem işveren tarafından baskı altındadır. İşçiler temsilciliğe başvurduklarında da olumlu bir sonuç alamamaktadırlar.

Fabrika kapanacak söylentisi ile son günlerde gönüllü işten çıkmalar başlatılmış ve uygulanmıştır. İşçiler fabrika kapanırsa tazminatlarımız yanacak korkusu ile dilekçe verip çıkmaya başlamışlardır. Bir taraftan da ufak bir yanlışlıkta işçilere yazılı ikazlar, ihtarlar gelmeye başlamıştır. İkinci ikazda prim kesileceği, üçüncüde ise işten çıkma olacağı söylenmektedir. Bu söylentilerin aracı da ustalar oluyor.

İşçilerin her yaptıkları hareket içeri gitmektedir. Temsilcilerin de gözü işçiler üzerinde. Bir tartışma, bir karşı koyma hemen terörist damgası yenmesine neden oluyor. Bu yüzden de işçiler arasında bir kopukluk yaşanıyor. İşverenin tehdidi hazır "fabrika

İşçilerin önünde böyle sarı sendikalar olduğu sürece işçiler, bira-kın politik taleplerini ekonomik taleplerini bile karşılayamazlar. Bu durumda bize düşen görev ise sarı sendika ve sendikacıları teş-hir etmek ve işçileri politik he-deflere yönlendirmektir. Çünkü işçi sınıfının tek kurtuluşu politik iktidarı ele geçirmesidir. Paşabahçe işçilerinin taleplerinin ekonomik olmasının diğer bir göstergeside, anlaşma sağlanmadan önce genel müdür Adnan Çağlayan aleyhinde, "öleceksin çağlayan" şeklinde slogan atarken, anlaşmaya varıldıktan sonra Adnan Çağlayanın neredeyse elini öpecek duruma gelmeleri, coşkulü ve alkışlı karşılamalarıdır. Bugün işyerini kapatıp, bütün işçileri aç bırakmak-la tehdit eden Çağlayan, bunu bir daha tekrarlamaz mı? Tabiki tek-

rarlar. Hatta bütün işçileri sokağa da atabilir. O halde işçi sınıfına sermayeye güvenilmeyeceğini öğretmek lazım. Zaten biz öğretmezsek bile, sermaye, bunu hayata geçirip, hepsini kapı dışarı ederek, onlara en acı şekilde öğretir.

İşçilerin bir diğer olumsuz yanı da burjuvaziye olan güvenleriydi. İşçilerin eylemlerinde "Star bizim-TRT sizin", "Satılmış TRT" ve "Güneş işçi, Sabah patron gazetesi" gibi pankartlarına rastladık. Burjuvazi kurnazlığını orada da göstererek, işçileri iki kötü arasında seçim yapmaya zorladı (Tıpkı içerik bakımından pek farklı olmayan bu düzenin burjuva partilerinin seçimlerde insanlara yutturulması gibi). Star'ın kimin malı olduğunu ve neye hizmet ettiğini biliyoruz.

Veya Güneş gazetesinin de kimin olduğunu biliyoruz. Güneş gazetesinin sahibinin diğer gazetesi olan Günaydın çalışanlarını nasıl aç-sefil bıraktığını, tazminatsız işten attığını hepimiz biliyoruz. Şimdi Güneş gazetesi Paşabahçe eylemleri hakkında birkaç haber yazdı diye ona güvenip, bizim gazetemiz diye sarılmamız mı gerekiyor? Hayır. Çünkü, burjuvaziye güvenirse her zaman yolda kalır ve rezil oluruz.

Diğer bir örnek de SHP'nin Paşabahçe işçilerine verdiği destek olabilir. Bir burjuva partisi olan SHP tüm kesimlere adaletli bir düzen adaletli bir paylaşım vaat ederken kendi belediyesinde çalışan işçileri aç-sefil bırakıyor. Halk Ekmek işçileri grevde. Ankara'ya Erdal İnönü ile görüşmeye gittiler. Fakat E.İnönü kendisinin muhatap olmadığını, muhataplarının İstanbul belediye başkanı Sözen olduğunu söyledi. Yani kısacası bu demokrasi havaris-i, eşitliği savunan adam işçileri başından attı. Fakat, Paşabahçeye gelip işçileri desteklediğini, kendilerinin iktidar olduğu zaman böyle şeylerin olmayacağını, vaat ediyor. Bu ne biçim çelişki? Bu burjuvaziye güven olmayacağının en iyi kanıtı ve göstergesidir. Bu düzenin partilerinin hiçbiri işçinin kurtuluşu değildir. İşçilerin kurtuluşu sadece Sosyalizm'dir. İşçi sınıfının kurtuluşu kendi eseri olacaktır.

FABRİKALAR, TARLALAR, SİYASİ İKTİDAR, HERŞEY EMEĞİN OLACAK

YAŞASIN İŞÇİLERİN MÜCADELE BİRLİĞİ

Bir Genç Emekçi

zaten zarar" ediyor deniyor. Uyumsuzluk gösteren, istirahat alan işçiler öncelikle işten çıkarılacak diye söyleniyor.

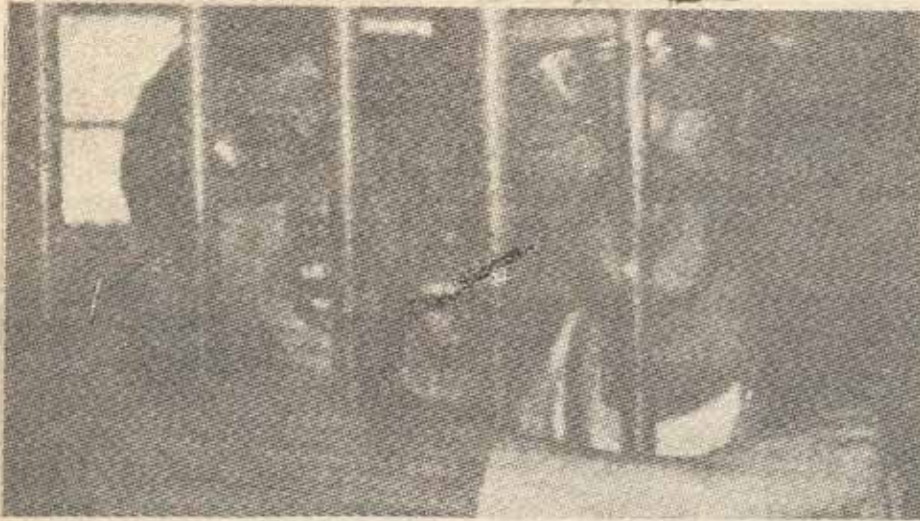
Kısacası işçilerde bir birlik yok, birlik olmaya çalışırlarsa bu disiplinsizlik olarak görülüyor. Bunun sonucu olarakta ezilen yine işçiler oluyor ve işten atılma korkusuyla susuyorlar. Yapılan her türlü baskıya sessiz kalıyorlar. Ama inanıyorum ki bu baskılar, sonunda birlik yaratılacaktır. Önce ustalara, temsilcilere ve özellikle işverene karşı birlik olacaktır.

Sümerbank'tan Bir İşçi

BÜTÜN POLİTİK TUTSAKLAR DERHAL SERBEST BIRAKILMALIDIR

Bugünlerde gazetelerde, anti-terör yasasının anayasa mahkemesince iptalinden sonra, cezaevlerinin % 60 boşaldığı yazılıyor. Geriye kalan % 40 sadece basit bir rakam gibi görünüyor. Ancak, bu % 40 önemli bir ayrımı ve önemli bir politikayı anlatıyor. Adı suçluları bir yana bırakıp, soyut bir rakam gibi duran bu % 40'ın arka yüzüne kısaca bir göz atığımızda, karşımıza çok açık bir biçimde uygulamaya konan, Kürt devrimcilerinin içerde tutulması politikalarını görürüz.

12 Eylül'ün takipçisi ve tekelci sermayenin en gerici, en şoven, en yobaz kesimlerinin temsilcisi ANAP

hükümeti, 12 Eylül'ün düzenlediği yasal düzenlemeler ve topluma giydirdiği deli gömleğiyle yıllardır ülkeyi yönetmiş, toplumun en geniş kesimlerinden gelen demokratikleşme taleplerini güdük düzenlemelerle gözlerden saklayıp, gündemden çıkarmaya çalışmıştır. Toplumsal muhalefetin gelişim düzeyi karşısında, bazı demokratik talepleri kabul etmek zorunda kalacağını anlayan politik iktidar, bu süreci ne kadar uzatabilirsem o kadar kârdır mantığıyla

hareket etmiş ve yine bu mantukla devlet terörünü yasallaştırdığı anti-terör yasasına eklediği 141-142'yi sözde kaldıran düzenlemeler ve geçici maddelerle bir kısım politik tutsağı serbest bırakmak zorunda kalmıştı.

Nisan 1991'de hazırlayıp yürürlüğe koyduğu bu yasa, toplum nezdinde çoktan meşru hale gelen siyasi tutsakların serbest bırakılması talebini gündemden kaldırmak için, güdük bir düzenleme getirdi ve 12 Nisan'dan itibaren, zaten mahkemelerce verilen cezaları tamamlamak üzere bulunan ve 8-10 yıl 12 Eylül faşizminin zıندانlarında yatan poli-

çartırılan politik tutsakların bir bölümü daha salıverildi. Ancak, 125. maddeden yargılanıp ceza alanlar halen cezaevlerinde.

125. maddeden ceza alan politik tutsaklar, Kürt sorununa sahip çıkıp, resmi politikaya göre yok sayılan, dili yasaklanan, adı yasaklanan, varlığı yasaklanan bir halkın, bir ulusun kendi kaderini belirleme hakkı için mücadeleye girişenlerdi. Resmi ağzların söylemiyle, "bölücülük" yapanlardı.

Yüzyıllardır ezilen, horlanan, aşağılanan, her türlü insanlık dışı politikalar ve yöntemlerle yok edilmeye çalışılan bir halkın kendi benliğine dönüşü için mücadele edenlerdi.

İşte anayasa mahkemesi, tekelci sermaye ve onun politik ikidarının bir kurumu olarak, bu politik tutsaklara tavır alıp; her türlü mantuk ve hukuk kurallarını zorlayarak, hiçe sayarak, serbest kalmalarının önüne yeni yeni engeller çıkarıp, cezaevlerinde kalış sürelerini uzatmaya çalışıyor.

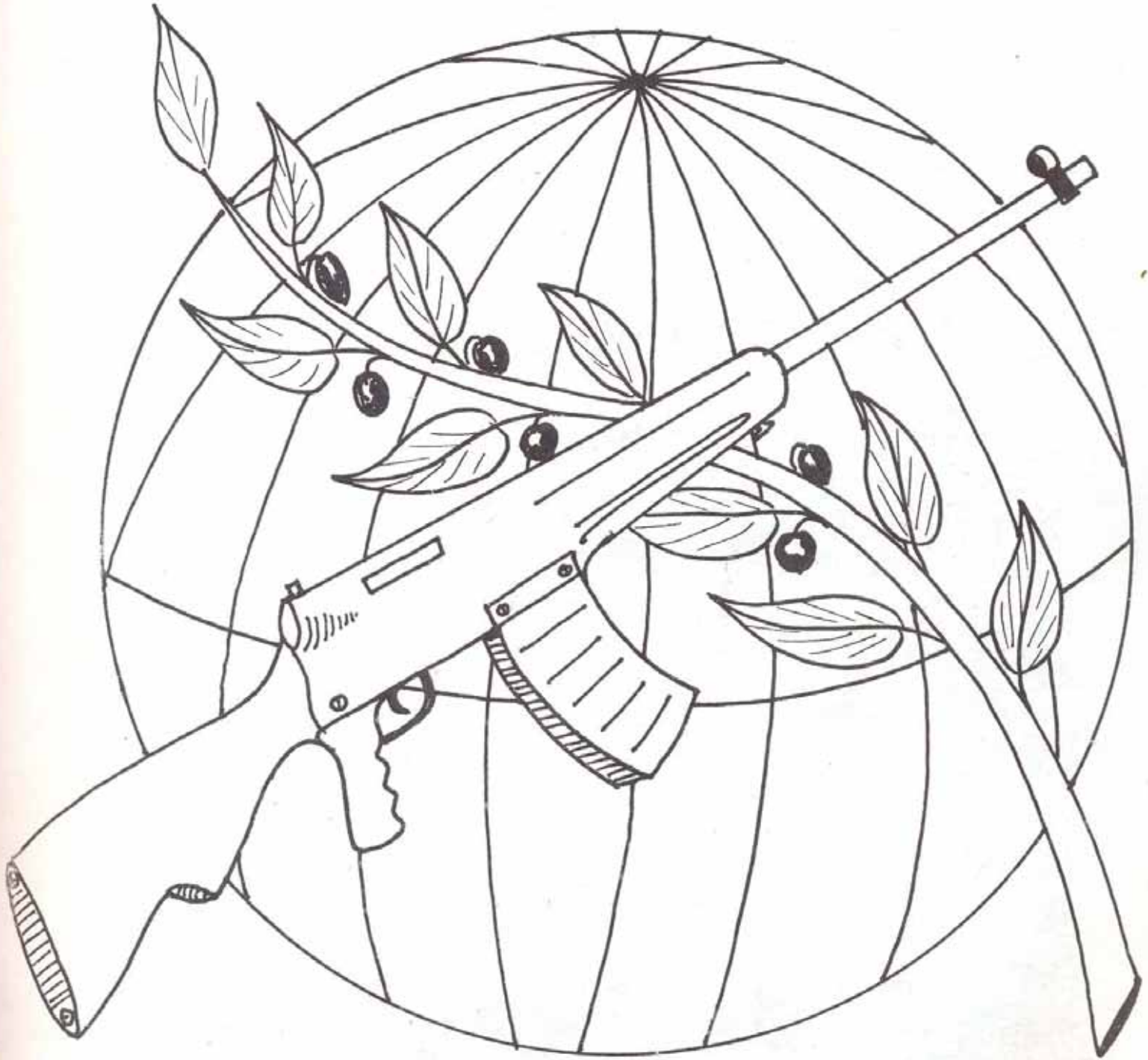
125. maddeden ceza alan devrimci tutsakların salıverilmesinin önündeki esas engel, ne mahkemelerin bu maddeye itiraz etmiş olmayışı, ne de başka bir şey. Asıl neden, bu politik tutsakların devletin resmi Kürt politikasını hiçe sayarak, yok sayılan bir halkın ayağa kalkması mücadelesine girişen bu insanları, Kürt oldukları için biraz daha fazla içerde tutmaktan başka hiç bir şey değildir.

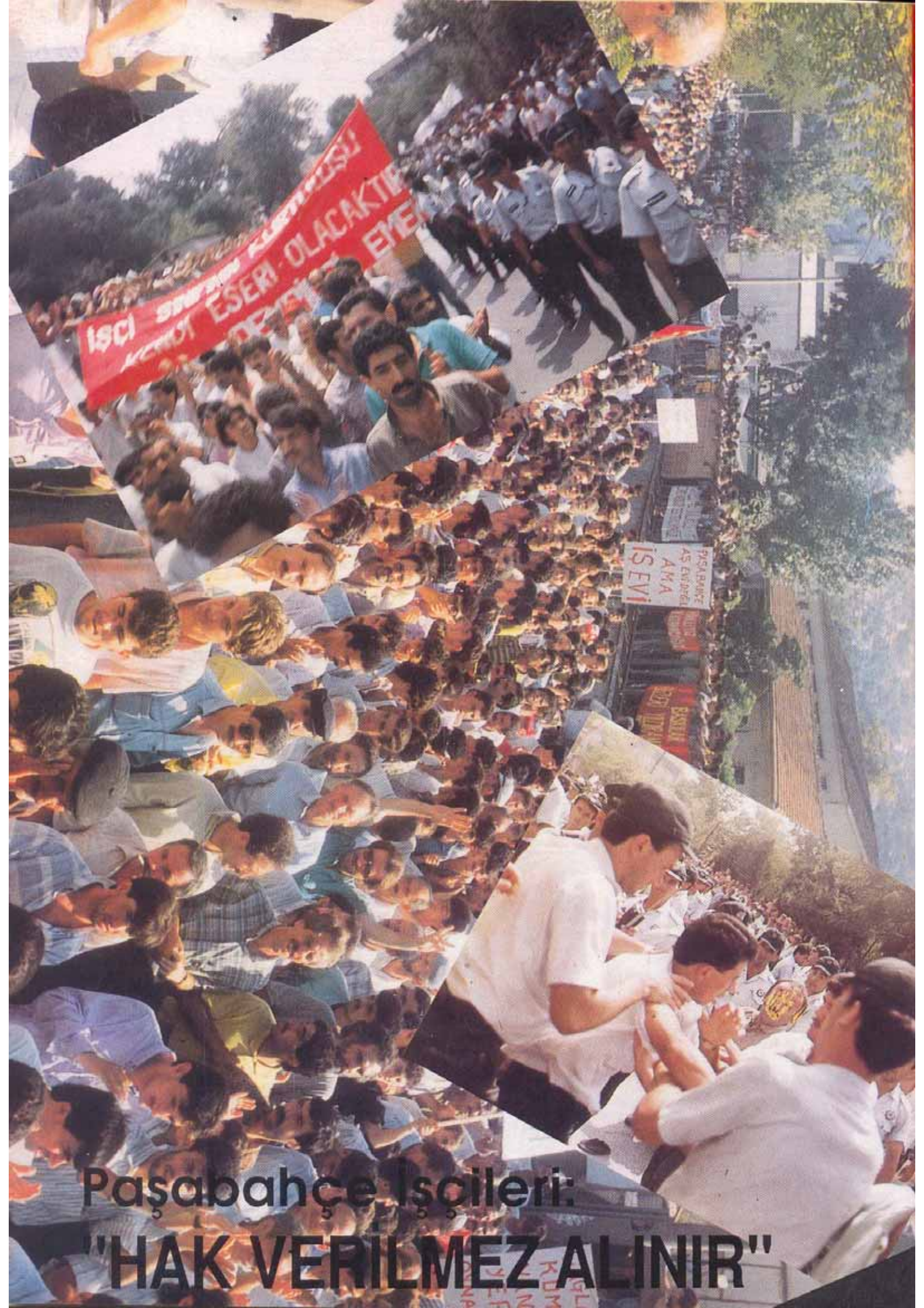
Bütün devrimciler, demokratlar ilericiler böylesine açık bir politikaya karşı çıkmalı, bu oyunu bozmalı, bütün politik tutsakların derhal serbest bırakılması için kamuoyunu harekete geçirmelidir.

Nazım DEMİR

1 EYLÜL DÜNYA BARIŞ GÜNÜ

DÜNYA BARIŞININ GÜVENCESİ SOSYALİZMDİR!

**Paşabahçe İşçileri:
"HAK VERİLMEZ ALINIR"**